

EU SÎNT DOMNUL, MEDICUL TĂU

**de
C. H. Spurgeon**

Cuvinte de mîngîiere pentru cei
necăjiți, lipsiți, bolnavi și întristați.

În tot felul de necazuri dinăuntru și dinafară

Alegerea suferinței

„Îți pun înaintea trei nenorociri; alege una din ele și te voi lovi eu ea!” (2 Samuel 24:12).

Toți copiii lui Dumnezeu sînt pedepsiți pentru îndreptare, dar numai rareori ei pot să aleagă, ca David, nuiăua cea mai potrivită și, dintr-un număr de necazuri, de asemenea, numai rareori pot să aleagă pe cel mai ușor.

De obicei, suferința pe care trebuie s-o îndurăm, ni se pare cea mai grea. Unul zice: „Știu bine că necazuri trebuie să avem, dar suferința mea de acum este cea mai grea din cîte puteau să mă lovească. Oricare altă suferință aș purta-o mai ușor!” Altul, de asemenea, zice: „Dintre toate durerile, pe cele trupești le-aș suferi mai bucuros.” Un al treilea: „Sărac aș vrea să fiu, numai bolnav să nu fiu.” Un al patrulea: „Ocară și prigoană din partea necredincioșilor mi-ar plăcea să îndur, dar sărăcia nu, ea este un lucru prea greu de suferit.” Și așa mai departe.

Domnul însă a hotărît toate pentru noi, iar noi nu sîntem stăpîni, ci sîntem copii din casa Sa și n-avem decît să ne supunem.

Dar ia închipuiește-ți că ai avea voie să alegi. Atunci ai trăi ce spune zicela adevărată: „Chinul este partea celui ce trebuie să aleagă.” Vrei să alegi boală în trup? Nu te grăbi să zici da. Eu știu ce este boală în trup și nu pot să mă laud cu ea. Vrei să alegi sărăcia? Unii știu să cînte sărăcia, dar această cîntare nu este deloc voioasă. Negreșit, nu este o plăcere să nu știi seara de unde îți va veni dimineața suma necesară pentru hrană

și pentru îmbrăcăminte și să atârni, să depinzi de darurile neîndestulăteare ale binefacerii. Sau vrei cumva să alegi ocară și batjocura? Acestea pot să zdrobească inima, chiar a unui om tare. Sau vrei să alegi îmbolnăvirea ori despărțirea de ai tăi? Gîndește-te bine înainte de a zice da. Ai vrea să-ți fie luat tovarășul sau tovarășa de viață, sau să-ți fie copilul smuls de la sîn?

Dacă ai vrea să alegi între suferințe, ți-ar veni ca acelor părinți cărora li s-a cerut să dea pe unul din cei zece copii ai lor. Pe cel dintîi nu puteau să-l dea, pentru că era cel dintîi urmaș al lor; pe al doilea nu, fiindcă era o fetiță gîngășă; al treilea era leit cu mamă-sa; al patrulea era foarte drăguț. Și așa au ajuns pînă la cel mai mic, care era încă la sînul mamei și pe care cu niciun chip nu puteau să-l dea.

Tot așa și noi, în fața fiecărei suferințe am avea cîte ceva de zis, așa că *alegerea suferinței ar fi ea însăși o suferință*.

Mă tem că, dacă ar fi să alegem noi, am alege o suferință mai rea decît aceea pe care este nevoie s-o îndurăm. Cea dintîi dorință pe care am avea-o atunci, ar fi să scăpăm de suferința de pînă atunci. Văzînd cum prietenul nostru este așa de voios sub povara lui de suferință, am dori să fim în locul lui. Crede – mă însă: Dumnezeu a potrivit povara ta pentru umerii tăi și umerii tăi pentru povara ta; iar a schimba povara unul cu altul ar fi o pagubă și pentru tine și pentru prietenul tău.

Afară de aceasta, *suferința trebuie să fie un mijloc de îndreptare și un leac*. Dacă însă ar fi să-ți alegi singur suferința, atunci ea n-ar putea să-și ajungă ținta trebuitoare pentru îndreptarea ta. Am auzit că niște călugărițe ale unui ordin călugăresc dorm în fiecare noapte în

sicriile în care vor fi înmormântate și care sunt rezemate de perete, aproape în picioare. Obișnuința face ca somnul într-o astfel de poziție să ajungă în curînd cu puțință, ba poate chiar plăcut; dar „omorîrea cărnii”, cum se zice, este mai mult simulată decît adevărată. Femeile acestea nu merită nici o milă, pentru că ar putea foarte bine să doarmă în paturi, ca niște oameni întregi la minte. Într-o mînaștire de lîngă Brüssel am văzut bicele cu care călugării se biciuiesc singuri. Poate că lucrul acesta le face plăcere dacă se lovesc reciproc cu biciul. Dar o biciuire pe care ți-o faci singur, nu aduce decît o suferință aparentă. O durere pe care tu ți-o alegi singur nu este, în deobște, o durere serioasă; în cele din urmă, o astfel de durere poate să ajungă chiar să ne placă. Dacă sufăr de bunăvoia mea, suferința aceasta nu înfrînge încăpățînarea și nu smerește pe cel mîndru; dacă însă, în fiecare zi, rabd durerea după voia Domnului, cum ar fi sărăcia sau singurătatea, dacă beau paharul suferinței și zic: „Facă-se voia Ta!” atunci preamăresc pe Dumnezeu și am o binecuvîntare din suferința mea.

Gîndește-te și la răspunderea pe care ai lua-o asupra ta, cînd ți-ai alege singur suferința și ce învinuiri ar fi să-ți aduci singur, cînd ar trebui să-ți zici: „O, cît de rău am ales! Dar singur sînt de vină și trebuie să dorm așa cum mi-am așternut.” De aceea, cel mai bun lucru, cînd vine necazul, este să-l luăm ca voia lui Dumnezeu și, cu ajutorul harului Său, să ne plecăm în fața furtunii. Să nu uităm că, privirea spre mîna Tatălui nostru ne dă mîngîiere în furtună, iar glasul Său, care răsună mai tare decît furtuna: „Nu te teme! Eu sînt!”, ne ține în picioare.

Dacă Domnul alege paharul necazului și El ni-l dă să-l bem, îl bem în pace.

Dacă cercetăm viața creștinilor care au plecat de pe pământ, rămânem adesea uimiți când vedem cum un anumit necaz a fost tocmai cel mai potrivit pentru acela căruia i s-a dat. Din suferința care ar fi putut să zdrobească inima Lui Melancton, Luther a ieșit cu atât mai mare și cu atât mai tare.

Acum vedem foarte bine cum pentru Bunyan închiisoarea i-a fost spre bine, tot așa cum i-a fost lui Milton orbirea și lui Baxter deseale sale îmbolnăviri.

Când vom ajunge în cer, unul din lucrurile pe care le vom învăța va fi poate să vedem cu câtă înțelepciune ne-a împărțit Domnul nu numai hrana, ci și doctoriile. Dar chiar aici pe pământ, când mai înaintăm în vîrstă, am putea să privim înapoi și, prin norul și negura necredinței și a neștiinței, să preamărim pe Domnul nostru pentru focul din cuptorul în care ne-a băgat. Suferința, pomul amar, a înflorit, a odrăslit și a adus roadă. Da, chiar suferința de care ne temem, ne-a fost de cele mai multe ori o binecuvîntare. De acum încolo, când va veni necazul, îl vom primi, îi vom zice „bun venit”, ne vom bucura de dragostea care ni-l trimite, de harul care vine odată cu el și de creșterea care iese din el și nu vom dori niciodată ca lucrurile să fie altfel decît așa cum a rînduit Domnul pentru noi. Nu vom mai dori să alegem noi; iar dacă ar fie să ni se lase nouă alegerea, vom zice ca și David: „Să cădem în mîna Domnului.” Sîntem bine ocrotiți când ne lăsăm în totul în voia Domnului.

„Ferice de cei ce plîng,
căci ei vor fi mîngîiați” (Matei 5:4).

Ca să ajungem în Sion, trebuie să trecem prin valea plîngerii. După părerea noastră, plînsul și fericirea sînt două lucruri care nu se potrivesc între ele, totuși atotînțeleptul nostru Mîntuitor ne arată în cuvintele de mai sus că ele merg împreună. Și ceea ce a împreunat El, omul nu trebuie să despartă. Plînsul pentru păcat – pentru păcatul nostru și pentru păcatul altora – este pecetea pe care o pune Domnul pe ai Săi. Dacă duhul harului este turnat peste casa lui David sau peste orice altă casă, atunci cei ai casei acesteia trebuie să sufere. Prin plînsul sfînt, căpătăm cea mai bună binecuvîntare; iar cei ce plîng în felul acesta, sînt fericiți nu numai în viitor, ci chiar acum.

Duhul Sfînt mîngîie negreșit inimile celor ce plîng din pricina păcatului. Ei sînt mîngîiați prin împăcarea adusă de sîngele Domnului Isus Hristos și prin puterea sfînțitoare a Duhului Sfînt. Ei sînt mîngîiați chiar cu privire la păcatele lumii din jur și cu privire la păcatele din vremea lor, prin încredințarea că Dumnezeu trebuie să fie proslăvit, chiar dacă oamenii se răzvrătesc tot mai mult împotriva Lui. Ei sînt mîngîiați prin nădejdea sigură că, în curînd, vor fi cu totul slobozi de păcat și vor putea să trăiască totdeauna în fața Domnului lor, în slavă.

Lacrimi

Lacrimile întristării sînt adesea de trebuință, ca să țină luminos ochiul credinței!

În mîna Domnului

Noi sîntem în mîna Domnului cum este lutul în mîna olarului. Și este bine ca cei ce se găsesc în suferință să știe lucrul acesta. Cîta vreme sîntem sănătoși și în putere, socotim că nu atîrnăm de nimeni; cînd însă mîna Domnului apasă greu asupra noastră, atunci ne smerim și mărturisim că trăim numai prin harul lui Dumnezeu.

Sîntem în mîna lui Dumnezeu cînd suferim. Dacă El vrea să ne pedepsească, nu putem să fugim de nuiaua Lui. El poate să întristeze chiar și pe cei mai nesimțitori și poate să și îngenunche chiar pe cei mai împotriviți. El poate să facă așa ca nu numai carnea să sufere, dar chiar sufletul să fie străpuns de sabie.

Poți să închizi gura în fața unei băuturi amare, dar nu poți să închizi și inima în fața unei dureri amare. Descurajarea și apăsarea pot să pătrundă pretutindeni: nici un suflet nu scapă de ele.

Durerile și suferințele ne răscolesc duhul și trupul, cum răscolesc cîrțile pămîntul.

Fie trupul cît de tare și sănătos; sănătatea cît de deplină, într-o clipă putem să cădem bolnavi și omul cel mai tare ajunge mai slab ca un copil.

Durerile trupești pot să fie adesea alinate, dacă nu chiar înlăturate; sînt însă alte dureri mai adînci, care nu pot să fie alungate prin cugetare și gîndire și al căror țepuș nu poate să fie scos prin dovezi. Nici un lăcătuș nu poate să facă un lacăt pentru care suferința să nu găsească cheie. De aceea, dacă Domnul a întărit muntele nostru, niciunul din noi să nu zică: „Nu mă voi clătina niciodată” (Psalmul 30).

Trăim pe un pămînt zguduit mereu de cutremure, ba cîteodată chiar munții se clatină. Prin voia Domnului,

lucrurile care alcătuiesc bucuria noastră se pleacă și ele, așa cum se pleacă corabia bătută de un vînt tare. Da, da, chiar așa ni se întîmplă. Cine poate să țină capul sus, cînd sufletul este rănit? Cine poate să rămîna nerănit în lupta vieții, cînd săgețile zboară ca grindina?

Cei cu inimile vesele și care se află în plinătatea puterii sufletești și trupești, ar face bine să se gîndească cu milă la cei apăsați în duhul lor, pentru că și cei veseli pot să fie, pe neașteptate, doborîți de întristare. Am văzut cum omul tare care se bucura în viață, disprețuia pe cel necăjit; dar în curînd acelaș om a plîns și el și a dorit mîngîiere, lucru pe care, altădată, l-ar fi numit slăbiciune de femeie. O, dacă aceia cărora le merge bine, s-ar purta astfel încît să nu fie nevoiți să se învinuiască singuri, cînd și peste ei va veni nenorocirea și întristarea!

Tu, copil al lui Dumnezeu, ești în mîna Domnului și cînd este vorba de suferința dinafară, și cînd este vorba de suferința dinăuntru. Unde ai putea să fii? Mult mai bine este dacă te predai cu totul în mîna lui Dumnezeu, mai mult decît ești acum, cu toate dorințele tale, fără deosebire.

Mult mai bine este să ne mergă așa cum voiește Dumnezeu, decît așa cum voim noi. „Să facă ce va voi El!” Totuși nu noi vom hotărî Tatălui ceresc ce să facă El cu noi. Să aibă, deci, El, în orice vreme, deplină stăpînire peste toată ființa noastră! Colțurile ființei noastre din care înlăturăm pe Dumnezeu ajung, cu siguranță, niște clocitoare de rele.

După cum omul viteaz și răbdător stă liniștit în fața cuțitului doctorului și-și dă silința să nu geamă nici să nu facă vreo mișcare, tot așa și creștinul stă tare în credință în mîna lui Dumnezeu și cere ca voia lui să nu zică altceva decît „amin” la voia lui Dumnezeu. Ai

învăţat tu acest meşteşug ales, bun, prietene? Eu silabisesc mereu la el, dar câteodată mi se pare că uit aşa de repede ceea ce am învăţat. Vine încercare după încercare şi adeseori mă întreb de ce merge mereu tot aşa? Pe cât se pare, pricina este aceea: ca să învăţ cu temei acest meşteşug ales; oricum însă, suferinţa nu mai vine acum decît ca bună, pentru că Acela care îmi dă doctoria, îmi numără orice picătură din ea.

O, cât de bine că, în toate acestea, este Dumnezeu şi Tatăl meu! Fără călăuzirea Lui, cum aş putea să urc drumul prăpăstios? Dacă am fi în adevăr duhovniceşti, am recunoaşte mîna Tatălui nostru, chiar cînd ea numai ne atinge şi, în simţimîntul apropierii Sale, am fi aşa de liniştiţi şi în pace, ca puiul sub aripile mamei lui.

Este ceva măreţ să ai pe Dumnezeu ca Dumnezeul tău. El, care umple toate, se gîndeşte la sărmanul Său copil tot aşa cum S-a gîndit atunci cînd a făcut legile veşnice şi a aşezat temelia pămîntului.

Şi, să nu uităm: Dacă sîntem în mîna Domnului cînd este vorba de suferinţe, sîntem şi cînd este vorba de mîngîiere şi izbăvire. El poate să schimbe ziua de vară într-o zi rece şi tulbure ca ziua de iarnă, dar tot aşa de repede poate să alunge norii şi să facă să se arate iarăşi soarele. El poate să ne doboare la pămînt cu un cuvînt, dar tot aşa de repede poate să ne şi ridice. Dacă după ploaie vin alţi nori şi dacă după o furtună vine altă furtună, noi ştim totuşi că sîntem în mîna Celui Atotputernic şi, dacă El voieşte, nimeni nu va putea să împiedice ca soarele să se arate iarăşi şi să ne înveselească. El face rana şi tot El o leagă. El răneşte şi tot El tămăduieşte. Auzim tunetele Lui, stăm zdrobiţi de fulgerele Lui şi simţim în mădularele noastre mărimea Lui; dar cînd vine iarăşi şi ne înveseleşte prin lumina soarelui, ne ridicăm

spre cer și vedem într-o lumină mai mare și mai dulce, cât de mare este acelaș Domn, într-alt chip.

Să nu ne bucurăm că este așa? Dacă am primi din mîna Lui numai pedepse de îndreptare și dacă ar trebui să alergăm în altă parte după mîngîiere, aceasta n-ar fi deloc ceva bun.

Doamne, cu lacrimi am căutat în sus, spre Tine și Te-am rugat, mărturisind că Tu ești totul, iar eu nimic. Acum, cînd lacrimile sînt șterse, privesc iarăși în sus, spre Tine și, înainte de a veni alte lacrimi noi, Te preamăresc și mă bucur de binecuvîntarea care va veni.

O picătură de miere

În orice pahar de amărăciune pe care îl dă Dumnezeu omului este și ceva miere; dar numai atunci o guști, cînd ai golit paharul pînă la fund.

Sub cruce

Suflete sărmane, necăjite și întristate, voiți voi să aveți bucurie în inimile voastre? Veniți, căci vreau să vă duc la Golgota. Inimile voastre șovăitoare vor înceta de a mai fi triste, dacă veți simți aerul de pe Golgota. Picioarele care șchiopătează, inimile fără curaj sînt vindecate pe Golgota. Ești adeseori doborît și descurajat? Îți recomand o doctorie care te vindecă sigur.

Te simți nenorocit și ticălos? Intră în cămăruța ta și, în genunchi, gîndește-te la Acela care, în Ghetsimani, a fost cuprins de o întristare de moarte. Atunci vei zice: Ce este suferința mea alături de suferința Lui?

Gîndește-te deci la Golgata și la sîngele care s-a vărsat acolo, pentru ca noi să putem avea pace! Sufărînța Domnului Isus Hristos este o doctorie sigură împotriva nenorocirilor; ea poate să te facă fericit. Cei mai fericiți oameni sînt aceia care cunosc mai bine pe Domnul Hristos.

„Încredințează-ți soarta în mîna Domnului și El te va sprijini.
El nu va lăsa niciodată să se clatine cel neprihănit” (Psalmul 55:22).

Povara ta este grea; las-o însă asupra lui Dumnezeu – El este Cel Atotputernic. Chiar dacă povara te încovoie pînă la pămînt, Domnului Îi este ușor s-o ia asupra Lui. Trebuie să-ți duci povara, dar El te sprijinește. În felul acesta, povara este și nu este asupra ta. Vei fi așa de sprijinit, că ea îți va ajunge o bincuvîntare. Ia pe Domnul alături de tine și astfel vei sta drept sub povară care, altfel, te-ar doborî.

Cea mai mare temere este ca nu cumva necazul să ne facă să ne abatem de pe calea datoriei; dar Domnul nu va îngădui aceasta niciodată. Dacă sîntem dreți (neprihăniți) înaintea Lui, atunci El nu va lăsa ca necazul să ne abată de pe cale. În Domnul Isus, El ne primește ca neprihăniți înaintea Lui și tot în Domnul Isus ne și păstrează neprihăniți.

Cum stau lucrurile cu tine în vremea de față? Nu cumva mergi singur prin încercările zilei? Mă tem că povara ta cea grea o să-ți rănească iarăși umerii. Nu fii atît de nesocotit! Spune Domnului toată durerea ta

și las-o în seama Lui! Nu arunca povara pentru ca apoi s-o iei iarăși asupra ta, ci las-o pentru totdeauna în seama Domnului!

Atunci vei păși slobod, vei fi un creștin vesel, neapăsător de nicio povară și vei cânta lauda Marelui Tău Purtător de Poveri!

Cînd ești oboșit și fără putere

Cîteodată vine peste noi oboseala și ne simțim lipsiți de putere; aceasta se întîmplă cînd ne așteptăm la un timp lung de durere sau la un necaz greu. Durerea amară nu te-a lovit încă, dar simți că trebuie să vină și, în așteptarea ei, te îngrozești. Se zice că suferă de o mie de ori moartea acela, care se teme de ea. Tot așa simțim de o mie de ori necazul cînd ne temem de el. Soldatul, după ce a intrat în luptă, este mai viteaz decît la începutul luptei. Așteptarea atacului este foarte chinuitoare; este o probă de răbdare mai grea decît atacul însuși. Mărturisesc că, atunci cînd aștept o durere în trup, am o sfîrșeală lăuntrică, simt o durere de inimă, care mă ține pe loc. Nu este deci nimic neobisnuit dacă sufletul tău obosește așteptînd greutățile și suferințele care te amenință.

Adeseori chiar creștinii adevărați obolesc și slăbesc sub apăsarea vieții de acum. Inima se apără adesea mult, dar, în cele din urmă, slăbește cînd apăsarea ține lună după lună, fără întrerupere. Picătură cu picătură găurește după un timp chiar piatra. Dacă picătura va cădea peste tine o zi întregă, te va uda ca și cum ai fi trecut printr-o ploaie deasă. Nu vei putea să fii bolnav un timp mai îndelungat, sau să fii sărac, sau să fii părăsit, sau să fii urmărit de vorbe rele, neadevărate, fără să fii

ispitit să zici: „Inima îmi este obosită și moleșită.” O, cînd va veni odată ziua cînd voi fi scăpat de întunericul morții?” Chiar cei mai iubiți copii ai lui Dumnezeu pot să slăbească sub apăsarea mult prelungită a suferinței.

Gîndește-te atunci la Domnul! Gîndește-te cît de plin de milă și de îndurare este El; cum El nu lovește niciodată prea tare și El nu uită niciodată să mîngîie și să sprijinească.

Gîndește-te la puterea Lui! Nu poți să ieși singur din necaz, El însă poate să te ajute să ieși. Pentru El nu este nici o greutate de nebiruit; și dacă, prin neștiința ta, ai intrat într-o stare de chin, îndreaptă-te spre înțelepciunea lui Dumnezeu, care poate să te scoată din acea stare!

După aceea gîndește-te la făgăduințele Lui! „Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi.” „Harul Meu îți este deajuns, căci puterea Mea în slăbiciune se arată în mod lămurit.” Dacă sufletul îți este obosit, ține-te de făgăduința Lui și zi: „Fă-mi după cum ai spus!” – și duhul tău se va înviora.

Gîndește-te apoi și la legămîntul făcut de Dumnezeu cu tine. „Pot să se mute munții, pot să se clatine dealurile, dar dragostea Mea nu se va muta dela tine și legămîntul Meu de pace nu se va clătina, zice Domnul, care are milă de tine” (Isaia 54:10).

Gîndește-te și la cecece a fost Domnul pînă acum pentru tine. Negreșit, nu putem să ne îndoim de El, căci nu ne-a dat niciodată pricină să ne îndoim. El ne-a făcut să trecem prin necazuri mai mari decît acela sub a cărui apăsare suspinăm acum. Am trecut prin încercări și mai grele ca acestea și am văzut credincioșia, puterea și bunătatea Lui, care nu ne-au lăsat niciodată. Timp de ani de zile ele s-au arătat mereu. De ce să nu ne

încredem și acum în El? Dumnezeuul tău a fost credincios față de tine timp de cincizeci, șaiszeci, poate chiar șaptezeci de ani și să nu mai poți să te încrezi câteva luni sau ani ce mai ai de parcurs în călătoria prin pustie?

Gîndește-te la zilele de demult, la inima Sa plină de iubire, la brațul Său puternic, cu care te-a scos din apele cele mari și te-a așezat cu picioarele pe stîncă. El este același; de aceea, dacă ești descurajat, gîndește-te la Domnul și vei fi mîngîiat, cum nu te va putea niciodată să te mîngîie nimeni.

Îndrăznește!

„În noaptea următoare, Domnul S-a arătat lui Pavel și i-a zis: „Îndrăznește, Pavele!” (F. A. 23:11). Era o mîngîiere pentru apostolul Pavel că Domnul i S-a arătat, că El știa unde se găsește și cunoștea starea lui. Odată cineva a vizitat pe Iohn Bunyan în închisoare și i-a zis: „Prietene, Domnul m-a trimis la tine și te-am căutat în jumătate din închisorile engleze”. - „Nu, a răspuns Bunyan, „aceasta este cu neputință. Dacă Domnul te-ar fi trimis la mine, m-ai fi găsit îndată, pentru că El știe că de ani de zile eu mă găsesc în închisoarea asta!” Domnul n-a pierdut nici una din pietrele Lui scumpe. nici n-a uitat-o. „Doamne, Tu mă vezi”, este un cuvînt de mare mîngîiere pentru omul a cărei bucurie este Domnul. Slujitorul Lui era în închisoare și Domnul știa.

Slujitorii lui Dumnezeu sînt închiși în felurite închisori de necazuri. Poate că tu, cititorule, zaci în închisoarea durerii. legat de mîină sau de picior, printr-o nenorocire să o boală; sau ești în celula îngustă a sărăciei, sau în odaia întunecoasă a părăsirii iubiților tăi, sau

în închisoarea apăsării sufletești. Domnul însă știe în ce închisoare se află slujitorul Său și nu-l dă uitării ca să zacă așa „ca un mort, de care nu-ți mai aduci aminte”.

Domnul stă alături de Pavel în ciuda ușilor și zăvoarelor. Ca să intre acolo, El nu avea nevoie de învoirea maimarelui închisorii, nici să tragă zăvorul la o parte. El era acolo ca tovarăș al smeritului Său slujitor. Domnul poate să viziteze pe ai Săi, chiar dacă nimănui nu i se dă voie să-i vadă, fie din pricina bolilor molipsitoare, fie din pricină că bolnavul este în stare de neliniște. Dacă ajungem într-o astfel de stare, încît niciun prieten nu se mai gîndește la noi, pentru că niciunul nu a fost încercat în felul acela, Domnul Isus Hristos înțelege încercarea noastră deosebită și ia și parte la durerea noastră deosebită.

El poate să ne ajute, căci în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi.

Ba ceva mai mult: Domnul Isus cunoaște împrejurările noastre mai bine decît le cunoaștem noi înșine și ne scapă de primejdii necunoscute nouă. Pavel nu știa în ce primejdie se găsea: el nu știa că 40 de Iudei se legaseră cu jurămînt ca să-l omoare. Dar Acela care era „scutul lui și răsplata lui cea mare”, a auzit jurămîntul și a rînduit astfel încît cei setoși de sînge să fie dezamăgiți.

Cititorule, Domnul cunoaște necazul mai înainte de a te fi lovit și îl preîntîmpină prin iubitoarea Sa purtare de grijă. Mai înainte de a-și fi încordat Satana arcul, păzitorul oamenilor duce pe ai Săi la loc sigur. Mai înainte de a fi călîtă arma în foc și de a fi pusă pe nicovală, El ne îmbracă cu o platoșă de nepătruns, de care se tocește sabia și se rupe sulița. De aceea, cu

sfântă îndrăzneală, vom cânta: „Căci El mă va ocroti în coliba Lui, în ziua necazului, mă va ascunde sub acoperișul coartului Lui și mă va înălța pe o stîncă” (Psalmul 27:5).

Adăpost în furtună

„Dar cînd a văzut că vîntul era tare, s-a temut; și fiindcă începea să se afunde, a strigat: „Doamne, scapă-mă!” (Matei 14:30).

Pentru slujitorii lui Dumnezeu, timpurile de „afundare” sînt timpuri de rugăciune. Petru uitase să se roage, cînd pornise la acel drum primejdios; cînd însă a început să se afunde, primejdia l-a făcut să se roage; strigătul lui după ajutor a venit, este drept, cam tîrziu, dar nu prea tîrziu. Ceasurile noastre de dureri trupești și de nevoi sufletești ne mîină să ne rugăm, tot așa după cum valurile mării împing la mal sfărîmăturile corabiei. Vulpea caută adăpost în viziuna ei, pasărea zboară în pădurea ocrotitoare, iar creștinul care trece prin încercări se grăbește să se înfățișeze înaintea scaunului de har, unde găsește ocrotire, ajutor.

Rugăciunea este portul ceresc în care ne ascundem de furtunile vieții. Mii de corăbii mîinate de furtună au aflat acolo scăpare; deci, cînd vine furtuna, nu avem altceva mai bun de făcut decît să fugim repede acolo.

Chiar o scurtă rugăciune este destul de lungă. Petru a scos un strigăt numai de trei cuvinte, dar ele și-au ajuns ținta, au ajuns la urechea și la inima Domnului. Nu de lungime, ci de putere este nevoie cînd ne rugăm. Simțămîntul nevoiei este un învățător puternic, dela care învățăm să ne rugăm scurt. Dacă rugăciunile noastre n-ar avea atîtea pene de podoabă în coadă și

dacă, în locul acestor pene, ar avea aripi mai tari, ar fi cu mult mai bine. Mulțimea de cuvinte și gândirea adâncă sînt ca pleava și grîul: cu cît este mai multă plevă, cu atît este mai puțîn grîu.

Tocmai nevoia noastră dă Domnului prilejul de a ne veni în ajutor. Îndată ce un simțămînt puternic de primejdie ne face să scoatem un strigăt, Domnul Hristos ne și aude; iar ceea ce pătrunde în urechea Lui, pătrunde și în inima Lui, și nici chiar mîna Lui nu zăbovește. Noi abia în clipa din urmă ne îndreptăm spre Domnul, dar mîna Lui repară iute zăbava noastră, prin ajutorul Lui grabnic. Sîntem aproape înghițiți de apele necazului care mugesc? Să ne ridicăm sufletește spre Domnul și să fim siguri că nu ne va lăsa să pierim. Dacă noi nu putem nimic, Domnul Isus Hristos poate toate. Să ne asigurăm de ajutorul Său puternic și atunci toate vor merge bine.

Bizuieste-te pe făgăduințele lui Dumnezeu

Îndurăm în viață temeri și griji de zece ori mai multe decît este nevoie, pentru că nu ne bizuim mult pe făgăduințele lui Dumnezeu, sau ne bizuim mult mai puțîn decît am putea să ne bizuim. Dacă am trăi mai mult din făgăduințele lui Dumnezeu și mai puțîn din simțirile noastre omenești, toți am fi mai fericiți.

Trebuie să punem mîna pe o făgăduință și să zicem: „De această făgăduință mă țin; poate să zică lumea că nu este adevărată, eu mă țin totuși de făgăduință lui Dumnezeu.” Dacă am trăi totdeauna bizuindu-ne pe făgăduințele Domnului, săgețile vrăjmașului n-ar putea să ne atingă niciodată.

„Dumnezeul meu mă va asculta” (Mica 7:7)

Prietenii pot să ajungă să nu mai țină unul la altul, însă Domnul nu Se întoarce dela sufletul care este al Lui; dimpotrivă, îi ascultă toate dorințele. Proorocul zice: „Păzește-ți ușa gurii de acea care îți stă în brațe; vrăjmașii omului sînt cei din casa lui” (Mica 7:5-6). Acestea sînt stări lipsite de mîngîiere; dar chiar dacă ar fi așa de rău, Cel Mai Bun Prieten rămîne credincios și putem să-I spunem toată durerea noastră, absolut tot ce avem pe inimă.

Este lucru înțelept să privim spre Domnul și să nu ne luăm la ceartă cu oamenii. Dacă ai noștri leapădă iubirea noastră, să nădăjduim în Dumnezeu mîntuirii noastre, căci El ne ascultă. El ne ascultă cu atît mai sigur, cu cît alții sînt răi față de noi și ne asupresc, așa că în curînd vom putea să strigăm: „Nu te bucura de mine, vrăjmașule!”

Pentru că Dumnezeu este Dumnezeu cel viu, El poate să ne asculte; pentru că El este Dumnezeu iubirii, ne va asculta; pentru că este Dumnezeu legămîntului, a făgăduit să ne asculte. Dacă noi putem să spunem despre El așa: „Dumnezeul meu”, putem să spunem cu deplină siguranță și aceasta: „Dumnezeul meu mă va asculta.”

Vino deci, inimă însîngerată și spune tot Dumnezeului tău, spune-I Lui durerea ta!

Îmi voi pleca genunchii înaintea Lui și îmi voi zice în mine însumi astfel: „Dumnezeul meu mă va asculta!”

Tovarăși de suferință

Creștine, durerile tale cele mai adânci le-au mai simțit și alții, ba poate aceia au avut de suferit dureri și mai adânci și mai amare. Tu zici că te afunzi ca într-o mocirlă fără fund. Alții s-au afundat și mai adânc în ea, așa de adânc încît au putut să spună: „Toate valurile și talazurile Tale trec peste mine.” Suferințele tale sînt grele, în adevăr, dar nu sînt ceva deosebit; alții au îndurat aceleași suferințe ca și tine; și dacă aceia au trecut prin ele și au cîștigat cununa, și tu vei trece prin ele și vei cîștiga fericirea.

Cînd te chinuiește nesiguranța

„El nu se teme de vești rele, ci inima lui este tare, încrezătoare în Domnul” (Psalmul 112:7).

Nesiguranța este îngrozitoare. Dacă nu avem nici o veste dela cei iubiți ai noștri, începem să ne îngrijorăm și ne vine să credem că lipsa de știri nu este semn bun. Chiar și pentru acest fel de suferințe, credința este un leac sigur, Domnul poate să ne liniștească sufletul și să ne dăruiască o sfîntă voioșie, încît orice teamă pentru timpul de acum și pentru viitor să se ducă.

Trebuie să năzuim cu rîvnă după încrederea în Domnul, încredere care ne aduce mîngîiere, cum spune psalmistul; să nu credem numai o făgăduință sau alta a Domnului, ci să avem o neclintită încredere în Domnul, încrederea că El nu ne va face nici un rău și nici nu va îngădui ca alții să ne facă rău. Această încredere statornică să privească atît ce este cunoscut, cît și ce este necunoscut în viața noastră. Aducă-ne ziua de mîine

ce va voi, Dumnezeuul nostru este un Dumnezeu și peste cele necunoscute. Noi sîntem hotărîți să ne încredem în Domnul Dumnezeu, vină peste noi ce-o veni. Și chiar dacă vin peste noi cele mai rele lucruri, Dumnezeu este mai presus de toate și mai bun decît toate. De aceea, nu ne vom teme chiar dacă factorul poștal ne va deștepta la miezul nopții, aducîndu-ne o telegramă. Domnul trăiește, de ce să se teamă copiii Lui?

Bucurie în suferință

Dacă privești înapoi spre vremurile tale de necaz, nu găsești oare că, în pofida încercărilor, ai avut o neobișnuită pace în inimă și o adevărată bucurie? Este o dulce bucurie care ne vine prin suferință. Vinul amar al durerii lucrează ca o doctorie întăritoare asupra întregii noastre ființe. Băutura dulce a propășirii cînd ne merge bine, lasă adesea după ea un gust amar; însă băutura amară a necazului, cînd el este sfințit, lasă un gust dulce. Este bucurie chiar și în durere. Din harfa cu coardele rupte se aude adeseori un sunet pe care nu poate să-l scoată nici cea mai răsunătoare trompetă. Cîntecul de jale are o melodie duioasă, blîndă, pe care nu poate s-o aibă un cîntec de bucurie. Oare acest lucru nu se explică prin faptul că, *în necaz sîntem mai lîngă Dumnezeu, mai aproape de El?* Bucuriile noastre sînt ca valurile dela mal, care ne aruncă pe uscat; pe cînd durerile seamănă cu talazul care ne tîrăște în marea nesfîrșită a Dumnezeirii. Ni s-ar fi sfărîmat corabia și am fi zăcut morți pe mal, dacă n-ar fi fost acel talaz care ne-a tras iarăși spre Tatăl și Dumnezeuul nostru.

Binecuvîntat să fie necazul! El ne-a adus la scaunul de har; el a însuflețit rugăciunea noastră, a aprins iubirea noastră, a întărit credința noastră; el a adus pe Domnul Hristos cu noi în cuptorul de foc, ca să putem trăi cu Mîntuitorul nostru mai bucuroși ca înainte.

Stele în noaptea necazului

Ziua nu poți să vezi stelele, afară doar dacă ești jos de tot într-o groapă întunecoasă. Tot așa și cu stelele făgăduinței: le vezi dacă Dumnezeu te-a coborît adînc în groapa necazului.

Pe partea din dos, partea neagră a suferinței, lucește cu atît mai strălucitor piatra prețioasă a harului.

Pe Domnul Isus Hristos poți să-L cunoști numai dacă mergi pe urmele Lui. Sărăcia îți descopere pe Acela care S-a făcut sărac pentru noi; boala, pe Acela care era om al durerii și obișnuit cu suferința; ocară îți descopere ocară Lui; suferința, suferința Lui; și chiar moartea te duce în moartea Lui, pentru ca să poți învia împreună cu El.

Privirea la Domnul Isus Hristos

Dacă am privi mai mult la Domnul Hristos, nevoile noastre nu ni s-ar părea nici așa de mari, nici așa de dureroase. În cea mai întunecoasă noapte a întristării, privirea la Domnul Isus luminează cerul negru. Dacă întunericul ți se pare așa de des ca cel din Egipt – „încît să-l poți apuca cu mîna” – chiar numai o singură privire la Domnul Isus se arată ca un fulger, atît este

de luminoasă; numai că nu piere așa de repede ca fulgerul.

Dacă privești numai puțin la Domnul Isus, această privire îți face ușoară toată osteneala drumului și îți luminează calea cea mai întunecoasă. Îmbărbătați prin glasul Său, întăriți prin puterea Sa, sîntem gata să stăruim ca și El în lucrare și în suferință pînă la capăt. O, voi creștini trudiți și împovărați, priviți spre El și veți fi ușurați!

Fără luptă nu este biruință

În adîncul necazului învățăm că harul ne este deajuns. Pot să se laude în necazuri numai aceia care au învățat cele mai însemnate lecții ale credinței, care au trăit plinătatea fără margini și biruința sigură a harului. Nu știu dacă tuturor soldaților le place războiul; mulți, aceasta este sigur, în loc de război, doresc să cucerească ținuturi inamice, fără să se ciocnească cu inamicul. S-ar putea să auzi pe un ofițer plîngîndu-se, cum s-a întîmplat: „Nu mai mă avansează! De-ar mai veni un război, ar fi nădejde să fiu avansat.” Cine n-a mirosit praful de pușcă, nu capătă decorație.

Nu, fraților, dacă voim să progresăm - și dorim lucrul acesta - *trebuie să trecem prin încercări*. Cine vrea să ajungă marinar, trebuie să plece pe marea întinsă. Trebuie să înaintăm pe apele adînci, trebuie să întîmpinăm furtuni pe covertă, dacă vrem să vedem lucrările Domnului și minunile Lui în adînc. Trebuie să coborîm în groapa leilor, trebuie să luptăm cînd cu o ceată de vrăjmași, cînd cu alta, dacă vrem să vedem puterea izbăvitoare a mîinii drepte a lui Dumnezeu. Luptele

aduc cu ele experiență, iar experiența aduce cu sine creșterea în har, lucru pe care nu-l dobîndim pe altă cale.

Un dar

Creștine, Domnul Isus Hristos este Acela care îți dă crucea ta; și ea nu este un dar rău.

Pe aripi de vultur

„Se vor ridica pe aripi ca vulturii.” Ca o săgeată țîșnită din arc, așa se înalță pasărea măiastră în cele mai de sus înălțimi și acolo respiră aerul curat. Tot așa se pot înalța și credincioșii, prin puterea Duhului, în apropierea lui Dumnezeu, unde respiră un aer în care nu pot să pătrundă păcatele și grijile. De acolo, în credință veselă, vedem toate cele pămîntești mult înapoia noastră și nu le mai judecăm din punct de vedere pămîntesc, ci ceresc. O, cît de mici ajung, în astfel de înălțări ale sufletului, toate grijile pămîntului!

Pe vulturul care zboară în înălțime nu-l sperie nici furtuna care răscolește marea, nici tunetul care cutremură stîncile. Tot așa, dacă trăim în Dumnezeu, ne ridicăm cu sufletul la El și înfruntăm grijile trecătoare de pe pămînt. Dacă vrem să scăpăm de grijile de pe pămînt, trebuie să ne ridicăm deasupra lor și să trăim în El, unde găsim o odihnă care nu este tulburată niciodată. Noi însă nu ne folosim îndeajuns de aripile noastre. Gîndurile noastre nu sînt îndreptate, cum ar trebui să fie, numai la lucrurile de sus, unde se află Domnul Isus Hristos, stînd la dreapta lui Dumnezeu. Cît de jalnic

ar fi dacă un vultur ar voi să umble încoace și încolo pe pământ, cum umblă o cloșcă în țarcul ei închis cu sîrmă. Pasărea măiastră își are împărăția deasupra norilor. „Voi nu sînteți din lume” a zis Domnul Isus. O, de ne-am ridica deasupra acelor lucruri neînsemnate, trecătoare și văzute și care ne încurcă totdeauna cînd trăim sub ele!

Chiar și creștinii se ocupă adeseori cu lucruri fără însemnătate, sînt apăsați de nimicuri și se bucură de fleacuri.

Sus, în înălțime! Dacă nu poți să lupți cu grijile zilnice, ridică-te deasupra lor! Dacă lumea îți dă tîrcoale, dacă inima tă dorește, vrea să se dea prinsă în vraja lumii, suie-te în înălțime, pînă vei putea să vezi bine înșelăciunea lumii și să te uiți de sus la momelile ei. Nu aici pe pământ este partea și cetatea ta. Să nu te mulțumești să rămîi aici; tu nu faci parte din lumea de aici și, abia cînd locuiești în înălțime, la Dumnezeu, găsești adevăratul tău loc.

Privește!

Creștine, în toate nevoile tale, privește spre Dumnezeu și vei fi scăpat! În încercările și în durerile tale, privește la Domnul Isus Hristos și vei fi izbăvit! Îndreaptă-ți ochii și inima spre cer! Privește la Domnul Isus Hristos - Mîntuitorul tău - și *nu te teme!*

Nu vei aluneca, dacă, în timp ce mergi, ochii îți sînt îndreptați spre Domnul Isus.

Cine privește în continuu spre El, acela merge în siguranță pe drum, acela nu se va poticni în călătoria de pe acest pământ!

Taci înaintea Domnului!

Încrede-te în Domnul în toate durerile tale! „În lume veți avea necazuri!” Învăță, prin credință, că toate lucrurile vor lucra împreună spre binele tău și apoi supune-te pe deplin voiei Domnului. Uită-te la oaie când este tunsă. Dacă stă liniștită, foarfeca nu-i face rău; dar dacă dă din picioare sau numai se mișcă, va fi înțepată.

Supună-te sub mîna lui Dumnezeu și necazul își pierde ascuțimea lui. Îndărătnicia, murmurul și văicăreală îți fac de o sută de ori mai multe dureri decît necazul însuși. Tu crede că voia Domnului tău este mult mai bună decît voia ta; supună-te Lui și rămîi în această supunere!

În cuptorul de foc

Cuptorul de foc este foarte folositor pentru copiii lui Dumnezeu, căci în el ei capătă mai multă lumină ca oriunde. Dacă vei călători în timp de noapte printr-un ținut unde sînt multe cuptoare în care se topește fierul, te vei minuna de lumina care strălucește din toate cuptoarele de topit.

Sînt încredințat că nicăieri nu învățăm atît de mult și nu primim atît de multă lumină asupra Scripturii Sfinte ca în cuptorul de foc al necazului. Citește un adevăr din Biblie în pace, în odihnă, într-o stare bună; nu-ți va face poate o impresie deosebită. Dar ia intră în cuptorul de foc – nimeni nu știe cîtă lumină este acolo decît acela care a trecut prin acel cuptor –; și vei pricepe atunci cuvinte grele din Scriptură și vei înțelege mai mult decît dacă ai fi rămas afară.

O inimă largă

Nimic nu este așa de potrivit ca să dea unui om o inimă mare și largă, ca o încercare grea. Oamenii mici la suflet n-au trecut prin multe încercări.

Cei ce nu au milă de semenii lor și nu plîng niciodată cu cei ce plîng, de obicei nu au avut ei înșiși multe de suferit. Numai o suferință mare dă naștere la o inimă mare.

O pildă

De curînd stam la fereastră și priveam peste un lac mic. Vedeam acolo ceva care mă desfăta și făcea să se nască în mine fel de fel de gînduri. Un pod de lemn înainta pînă pe la mijlocul lacului. Niște oameni mînuiau din urmă - peste acest pod - o turmă de oi. Se auzeau multe strigăte, lătrat de câini, ba unele oi erau chiar lovite cu toiegele, căci nu voiau să mai meargă. Cînd ajungeau la capătul podului, oile, una după alta, erau înșfăcate și aruncate în apa adîncă. După ce ieșeau la suprafață, înotau - firește, destul de prost - și se îndreptau behăind spre mal.

În drumul lor spre mal erau așteptate de oameni în luntre, care afundau cu lopețile pe acelea pe care puteau să le ajungă; altele erau mînate iarăși dela uscat pe pod. Culoarea apei arăta cît de necesară era baia pentru turmă.

Cînd familiile, adică mieii și mamele lor, au fost iarăși împreună pe cîmpie și-și scuturau blana de pe care curgea apa, se auzea un behăit vesel; era însă prea de vreme, căci din nou, toată turma a fost mînată pe

pod și fiecare oaie a trebuit să fie încă odată afundată în apă. Era o zi grea pentru bieteles oi; mieii n-ar fi visat niciodată așa ceva. Ele au ieșit toate la uscat ca niște făpturi al căror necaz părea mai mare decât puterea lor de răbdare și care nu mai știau ce să înțeleagă despre un astfel de lucru.

Păstorul rămăsese aproape rece; scăldatul oilor i se părea o glumă; și totuși, am luat seama că era cruțător față de oi, ba chiar se purta cu oarecare gingășie: pe miei a căror lână era mai puțin murdară ca a oilor, nu i-a aruncat a doua oară în apă. În acea împrejurare, el nu-și ducea turma la pășune verde sau la izvor răcoros, dar, ca un păstor bun, lucra tot așa de binevoitor ca atunci când își ducea mieii în brațe sau mîna turma în staul pentru noapte.

Scăldatul oilor mi-a fost o pildă a necazului curățitor, prin care trebuie să treacă cei credincioși. Și noi am simțit, uneori, cum am fost mînați dela spate, cum am fost împinși și am auzit lătratul unor cîini mult mai răi decât al acelor cîini ciobănești. Am fost aruncați într-o mare de suferință și abia am mai putut să ținem capul deasupra. După aceea au venit și alte necazuri, care ne băgau la fund și ne țineau acolo, așa încît ne scufundam în adînc și talazurile treceau peste noi.

Cît este de greu să ieși la mal cînd grijile te trag la fund, cum trage blana udă pe bieteles oi! Și cînd, cu osteneală și anevoie, am ieșit din necaz și credeam că putem să răsufăm și să ne bucurăm că am scăpat, am văzut adeseori, spre groaza noastră, că suferința începe iarăși dela capăt, că trebuie să trecem încă odată prin

valuri. Am fi pierdut, de bună seamă, curajul, dacă nu am fi știut că Bunul Păstor nu pune asupra noastră încercări fără trebuință și că El știe bine de ce avem nevoie.

Noi nu sîntem ca oile care nu știu la ce este bun necazul; de aceea nici nu ne vom răzvrăti împotriva mîinii care rînduiește încercarea. Recunoaștem înclinarea spre rău a ființei noastre și cîtă nevoie este de pedepse de îndreptare, ca să fie îndepărtată dela noi tendința aceasta. De aceea ne vom bucura în necazuri și ne vom ruga ca ele să ne fie spre bine. Și după ce am ajuns la mal, o, de am lepăda acolo mîndria noastră, dragostea de lume, trîndăvia noastră și toate obiceiurile noastre rele, pentru ca, prin harul Duhului Sfînt, să fim curați ca o turmă de oi de curînd spălată!

Copil al lui Dumnezeu, dacă tu cauți să ieși din adîncul necazului, nu te uita la suferințele de acum, ci uită-te mai bine la binecuvîntările pe care le aduc ele! Necazul aduce răbdare; răbdarea, experiență (biruință în încercări); experiența aduce nădejde; nădejdea însă nu înșală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inima noastră prin Duhul Sfînt, care ne-a fost dat.

**„Vă voi mîngîia cum mîngîie o mamă pe cineva!”
(Isaia 66:13)**

O, cît de dulce este mîngîierea unei mame! Cum știe ea să ia parte la necazul copilului ei! Cum îl strînge la piept și caută să primească în inima ei toată durerea lui? Copilul poate să-i spună totul, iar mama îi arată un interes, cum nimeni altul nu-i poate arăta. Dintre toți mîngîietorii, mama este pentru copil cel mai plăcut.

Tot așa este și cu omul mare: Dumnezeu nostru Se coboară ca să fie față de noi ca o mamă. Aceasta înseamnă o mare iubire și o mare bunătate. Înțelegem cu bucurie că El este Tatăl nostru; dar iată că El vrea să fie și *mama* noastră.

Nu ne cheamă oare aceasta la o sfântă și deplină încredere și la o fericită odihnă? Dacă Dumnezeu este Mîngîietorul nostru, atunci nicio teamă nu mai poate să rămîna. Să-I spunem Lui deci nevoia noastră, chiar dacă am face lucrul acesta numai prin suspine și plîns. El nu ne disprețuiește din pricina lacrimilor noastre; nici mama noastră nu ar face așa ceva. El ține seama de slăbiciunile noastre, cum a făcut și mama noastră; și poate să facă acest lucru și mai bine și mai duios decît ea; și tot El îndreaptă toate cusururile noastre. Nu vom încerca să purtăm singuri durerea noastră; aceasta ar însemna un răspuns neprietenos la iubirea Lui gingașă. Vom începe numaidecît azi; ziua de astăzi, cu Dumnezeu nostru cel plin de iubire; și de ce să nu încheiem ziua tot cu El? Pe mame nu le obosește niciodată tovărășia copiilor lor.

**„Domnul îndreaptă pe cei încovoiați”
(Psalmul 146:8)**

Sînt încovoiați? Atunci voi ține înaintea Domnului acest cuvînt plin de milă. Felul Său, obiceiul Său, făgăduința Sa este să îndrepte pe cei încovoiați. Poate ești încovoiați din pricină că un simțimînt de păcat îți apasă inima. Dacă este așa, atunci să știi că, în vederea aceasta s-a făcut lucrarea Domnului Isus Hristos; El este gata să te îndrepte și să-ți dea odihnă. O, Doamne, îndreaptă-mă!

Ai pierdut pe unul din iubiiții tăi ori ți s-au schimbat deodată în rău împrejurările tale din afară? Și în astfel de împrejurări vrea să te mîngîie Mîngîietorul. Ce bine că unul din Treime este Mîngîietorul! Lucrarea de mîngîiere trebuie să fie bine făcută, dacă Duhul Sfînt o ia asupra Lui.

Unii oameni sînt așa de încovoiați că numai Domnul Isus Hristos îi poate îndrepta din slăbiciunea lor; dar El poate și vrea să și facă lucrul acesta. El poate să ne ridice spre sănătate, spre nădejde, spre fericire. El a și făcut adeseori acest lucru în încercările de altădată și îl va face iarăși, pentru că este același Mîntuitor plin de iubire și purtare de grijă. Noi, care sîntem acum încovoiați și sîntem triști, vom fi ridicați; iar cei ce ne batjocoresc acum, vor fie rușinați. Ce cinste să fii ridicat de Domnul însuși! Ca să ai parte de ridicarea Domnului, presupune - neîndoios - să fii un timp încovoiat.

„De șase ori te va izbăvi din necaz și de șapte ori nu te va atinge răul” (Iov 5:19)

Putem să avem atîtea necazuri cîte zile are o săptămînă; dar Dumnezeu, care a lucrat timp de șase zile, va lucra pentru noi pînă la izbăvirea noastră deplină. În ziua odihnei, ne vom odihni cu El și în El. Cînd necazurile vin unele după altele, aceasta este adeseori cea mai grea încercare a credinței.

Mai înainte de a ne fi venit bine în fire după o lovitură, a doua și a treia urmează, astfel că ajungem cu totul amețiți.

Dar cîtă îmbărbătare este, pe de altă parte, cînd izbăvirile vin repede unele după altele!

Oricum, noi știm că, dacã Domnul ne - a rînduit șase necazuri, șase vin, nu mai mult. Dacã însã El ne-a rînduit șapte necazuri, nici atunci chiar într-al șaptelea nu ne va atinge rãul. Vom sta cu mijlocul încins în fața celor șase sau șapte necazuri și groaza de ele o vom lãsa acelor care nu au Tatã, nu au Mîntuitor și nu au Mîngîietor.

Adevãrate comori

Necazurile sînt comori; și dacã am fi oameni înțelepți, am socoti durerile noastre drept pietre prețioase.

Peșterile necazurilor sînt mine din care se scot diamante. bunurile noastre sînt argint, dar pentru creștini, necazurile vremelnice pe care le au sînt *aur curat*.

Putem sã creștem în har cînd ne merge bine, dar negreșit, cele mai mari progrese le facem cînd suferim.

Vînturile ușoare fac bine corãbioarei vieții noastre în drumul de cãlătorie spre cer; însã vînturile mari sînt mai bune pentru ea.

Ne place liniștea, dar calea lui Dumnezeu merge prin furtună.

Cei evlavioși au mai mare, mult mai mare folos din pagubele pe care le au, decît din cîștigurile lor.

Prin boala lor, ei se însănãtoșesc; și prin sãrãcia lor, ei se îmbogățesc.

Prin necazuri ni se taie aripile pãmîntești, ca sã nu putem sbura din mîna Domnului.

**„Cel ce a început în voi această bună lucrare,
o va isprăvi” (Filipeni 1:6)**

El va isprăvi lucrarea pe care a început-o în sufletul meu. Domnul Se interesează de tot ce mă privește pe mine. Tot ce acum este bun, dar încă nedesăvârșit, îl va păzi Domnul, îl va păstra și-l va duce la desăvârșire. Aceasta e o mare mîngîiere. Eu n-aș putea să duc la desăvârșire lucrarea harului, căci alunec în fiecare zi și numai prin ajutorul Domnului am rămas în picioare pîna acum.

Dacă Domnul m-ar lăsa, toate încercările mele de acum nu mi-ar ajuta la nimic și aș pieri pe cale. Dar Domnul mă binecuvintează mereu. El desăvârșeste credința mea, dragostea mea, caracterul meu, lucrarea mea la care m-a chemat. El mi-a insuflat grijă pentru sufletul meu și a făcut să înainteze năzuința și lupta mea.

El nu lasă niciodată o lucrare neterminată. Aceasta n-ar fi spre slava Sa și nici chiar nu s-ar potrivi cu ființa Sa. El poate să împlinească scopurile Sale pline de har și chiar dacă firea mea rea, lumea și diavolul s-ar uni toate ca să-L împiedice, nu mă îndoiesc de făgăduința Sa. El va duce la desăvârșire buna lucrare din mine, iar eu Îl voi proslăvi mereu, Îl voi proslăvi în veci. Doamne, Te rog, fă ca și astăzi să propășească în mine lucrarea harului Tău!

Desfăcut de lume

Necazul greu clatină rădăcinile pe care sufletul și le-a înfipt în această lume și face ca inima să arunce cu putere ancora în cealaltă lume. Cum putem să mai

iubim lumea, care a ajuns așa de tristă pentru noi? Cum vom mai umbla noi după fructele care au un gust așa de amar? O, dacă am avea aripi ca de porumbel, ca să zburăm spre patria noastră și să ne putem odihni acolo pe veci? Cînd adie vîntul ușor de vară, sîntem ispițiți să întindem pînzele și să călătorim iarăși pe marea vieții; cînd însă izbucnesc furtuni, ne îndreptăm cu toată puterea spre port. Prin necaz – să *nu uitam* – ni se taie aripile pămîntești, ca să nu putem să zburăm din mîna Domnului nostru; dar acelaș necaz face să crească aripile sufletului nostru, pentru ca să ne înălțăm, cît mai sus, ca vulturii și să zburăm spre soarele ceresc, spre patria noastră veșnică.

Se povestește despre un soldat grec din vremea de demult, că avea o boală dureroasă, care, pe cît se vedea, trebuia să-l ducă în curînd la moarte. El era mereu în cele dintîi rînduri, unde lupta era mai crîncenă, era mereu în fruntea avangardei și era cel mai viteaz dintre viteji, pentru că lupta ca să-și uite durerile; el nu se temea de moarte în luptă; căci se gîndea că nu mai are mult de trăit. Regele s-a bucurat de acest războinic viteaz și l-a încredințat în mîna unui doctor iscusit, care l-a vindecat de boală. – Dar, ah! de atunci încolo, războinicul nu mai era văzut în cele dintîi rînduri. Acum el se codea, căci avea pentru ce să trăiască: sănătate, patrie, familie; n-avea plăcere să-și mai pună viața în joc ca altădată.

Dacă avem multe strîmtorări și necazuri, sîntem cu curaj în slujba Dumnezeului nostru, pentru că simțim că în această lume nu este nimic pentru care face să trăim, iar nădejdea vieții viitoare ne mîină spre rîvnă, sîrguință și lepădare de sine. Dacă însă ne merge bine, atunci bucuriile acestei lumi ne îngreuiază adesea

gîndirea spre cele viitoare și ne dedăm la o viață plină de tihnă, dar fără slavă.

O, Doamne, Îți mulțumim pentru suferințele noastre, căci ele ne înviorează! Îți mulțumim pentru furtună și valuri, căci ele ne depărtează de țărnul înșelător.

Înainte de a fi venit necazul, rătăceam, dar acum *păzim* Cuvîntul Tău!

Mîngîiere deosebită pentru cei ce au să poarte crucea

Dacă bunul vostru Domn v-a pus pe umeri o cruce, El are și o mîngîiere deosebită pentru inimile voastre. După cum crucea duce la cunună, tot așa pe calea noastră lucesc cîteva raze deosebite, care fac crucea mai puțin apăsătoare și ne dau să gustăm ceva din fericirea vieții viitoare. Amăraciunea suferinței tale îți este îndulcită:

1. Printr-o împărtășire mai bogată a unui har deosebit. Harul este cea mai bună mîngîiere a creștinului. Cînd credința și iubirea înfloresc, aduc cu ele o bucurie strălucită. Cînd răsare harul, este ca o înviere din morți și el nu încolțește niciodată așa de bogat ca după ploaie. După ploaie, iarba înverzește din nou și florile vestejite își ridică iarăși capetele.

Tot așa, după ploaia suferinței încolțește harul. Niciodată stelele nu strălucesc așa de luminos ca într-o noapte de ger mare. Plantele mirositoare, cînd sînt frecate, dau un miros plăcut. Sfinții sînt foarte sfinți în casa robiei și în țara pribegiei lor. – „Chiar dacă omul nostru de afară se trece, totuși omul nostru dinlăuntru se înnoiește din zi în zi” (2 Corinteni 4:16). Prigoana

este acel timp al vieții noastre cînd „totdeauna suntem dați la moarte din pricina lui Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru muritor” (2 Corințeni 4:11).

Mîngîie-te, suflet obosit: crucea vine ca să trăiești, ca să te faci sănătos. Această slăbiciune va întări ceea ce era pe moarte. Crediința și iubirea, răbdarea și curajul care au lăsat atîta timp să le atîrne aripile în jos, vor ridica iarăși capul în sus; ziua izbăvirii tale se apropie; harul va schimba într-o zi de nădejde noaptea întristării.

„Celui fără prihană îi răsare o lumină în întuneric!” (Psalmul 112:4).

2. Poți să aștepti acum o descoperire mai luminoasă a iubirii deosebite a lui Dumnezeu. Mă iubești, Doamne? Dacă mă iubești, îmi este deajuns. Fă-mă să-Ți aud glasul, fă-mă să-Ți văd fața. Sărută-mă cu sărutarea gurii Tale! Iubirea și bunătatea Ta îmi este mai scumpă decît viața. Trimite lumina Ta și adevărul ca să-mi spună că mă iubești! O! cînd vei zice: „Tu știi că te iubesc!” - Domnul Isus îți va răspunde: „Atunci urcă-te cu Mine pe cruce!” Acest pom uscat poartă mai multe flori decît toți pomii verzi de pe cîmp. Toată Evanghelia atîrnă de cruce. Unde este atîrnat Domnul nostru, acolo este țintuit păcatul, nimicim blestemul, biruită moartea și se arată iertarea de păcate, pacea, bucuria, slava. Aceasta este iubirea cu toate însușirile ei; mergi numai și o ia! Nu te teme că trebuie să fii botezat cu botezul Domnului și că trebuie să bei paharul Lui (Matei 20:22), căci acel pahar este și pîrtășie cu sîngele Domnului Hristos. Vino cu Mine în pustie, ca

să-ți vorbesc prietenește. Dacă ai foarte mare nevoie de ea și știi s-o prețuiești foarte mult, îți voi arăta iubirea Mea!

3. Domnul nostru nu vrea ca iubirea Lui să fie pentru noi un lucru neînsemnat. Tot sufletul tinjește după picurul din fagure. Tu ții încă la multe lucruri, așa că nu poți să zici Domnului „bun venit”; de aceea ți le ia. El păstrează cel mai bun vin pînă atunci cînd al tău s-a oțet; atunci vinul Domnului ți se pare bun de tot și atunci îl și primești. Untdelemnul Său este pentru rănilile tale, nu pentru toanele tale. Copilul învață să cunoască iubirea părinților de abia cînd este bolnav sau necăjit. Atunci orice privire a iubirii părinților și orice cuvînt înseamnă milă și părtașie. Dacă cunoști ura oamenilor, atunci poți să aștepti să cunoști și iubirea Domnului Isus Hristos. Dacă ești prigonit, alungat, călcat în picioare, El te va primi și te va îngriji cu drag.

4. În necaz poți să aștepti o descoperire mai mare a slavei lui Dumnezeu. Pentru cei sfinți nu este nicio închisoare care să nu aibă o fereastră prin care să se poată vedea în palatul Împăratului. Golgota ajunge un munte al schimbării la față, de pe care se poate vedea Domnul în slava Sa; ea ajunge un Pisga, de pe care se poate vedea în țara făgăduinței.

Despre Stefan, cel dintîi martir, se spune în cartea „Faptele Apostolilor” 7:55: „Și-a pironit ochii spre cer, a văzut slava lui Dumnezeu și pe Isus stînd în picioare la dreapta lui Dumnezeu.” Și în capitolul 6:15: Toți cei ce ședeau în sobor s-au uitat țintă la Stefan și fața lui li s-a arătat ca o față de înger.” Ce fel de cer trebuie să fi fost în sufletul lui, dacă arunca o astfel de strălucire

pe fața lui! Bucuria lui era prea mare pentru inima lui, așa că și fața lui trebuia să-și aibă partea ei, încît chiar vrăjmașii lui au văzut slava lui Dumnezeu. Cînd se uita în jos, vedea oarecum iadul deschis, căci toți chinătorii lui erau în jurul lui; răzbunarea morții era gata să-l înghită. Dar cînd se uita în sus, vedea cerul deschis și pe Domnul Isus stînd la dreapta lui Dumnezeu. Atunci inima lui va fi strigat, fără îndoială: „O! acolo este Acela pentru care sufăr toate acestea. Acolo este Iubitul meu. Iată, acolo este împărăția luminii, spre care mă mîină această furtună întunecoasă!”

Iadul nu mai este iad cînd cerul se arată ca cer. Cînd citiți ce se spune despre cetele de martiri, despre bucuria lor negrăită, despre curajul lor nebiruit și despre îndrăzneala lor minunată; cum ei mîngîiau pe prietenii lor și puneau în încurcătură pe vrăjmașii lor; cum se bucurau de vîntăile lor, cîntau cîntări de laudă în butuci, se lăudau cu legăturile lor, întindeau mîinile spre flăcări și biruitori înaintau prin foc spre cer, – ce învățăm noi din aceasta? Că ochii lor și ancora credinței lor erau dincolo de perdea, unde Domnul Isus Hristos S-a dus înaintea lor. O! cine n-ar vrea să fie la ei? Cine vrea să se teamă de suferință?

De ce te temi, suflete? Încotro alergi? De ce te ascunzi? De ce șovăiești să fii împins dela țarm și să călătorești pe marea întinsă? Nu te teme de casa durerii, căci, din clipa în care te găsești acolo, n-ai decît să privești la Domnul Isus și ești în paradis.

5. În sfîrșit – și aceasta cuprinde pe toate celelalte: În necaz, ți se descopere prezența deosebită a Domnului. „Eu sînt cu tine – zice Domnul – ca să te izbăvesc” (Ieremia 30:11). „Dacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu

tine și rîurile nu te vor înneca; dacă vei merge prin foc, nu te va arde și flacăra nu te va atinge” (Isaia 43:2). Prin foc și apă trebuie să treci, dar prin orice-ai trece, El va fi cu tine. Cînd ardea rugul, Domnul era în rug; cînd cei trei tineri erau în cuptorul de foc, Domnul era cu ei. „În toate necazurile lor n-au fost fără ajutor și îngerul care este înaintea feței Lui i-a mîntuit; El însuși i-a răscumpărat, în dragostea și în îndurarea Lui și necurmat i-a sprijinit și i-a purtat în zilele din vechime” (Isaia 63:9). Pavel scrie în a doua sa epistolă către tînărul Timotei (4:16-17); „La întîiul meu răspuns de apărare, nimeni n-a fost cu mine, ci toți m-au părăsit; însă Domnul a stat lîngă mine și m-a întărit.”

Niciun sfînt nu va putea să se plîngă vreodată de Domnul și să zică: „Am fost în temniță și n-ai venit pe la mine.” El este întotdeauna cu ei, ca să le poarte povara, ca să mijlocească pentru ei, ca să scoată la iveală nevinovăția lor, ca să le spele vînatăile și să le șteargă lacrimile, ca să le vindece rănile, să le lege mădularele zdrobite, să le învieze duhul obosit, să le umple închisoarea de miros dulce, să le lumineze carcera întunecoasă, să-i conducă de pe căi greșite pe calea cea dreaptă, să vorbească cu ei în singurătate; prin zîmbetul Său dumnezeesc, prin siguranța iubirii Sale, prin îngrijirea Sa, prin părășia și primirea prietenoasă de sus, să le dea ce le lipsește aici jos; pe scurt, să-i ferească prin harul Său de cădere, pînă îi va înfățișa în slava Sa curați și fără pată.

Unde este Domnul Hristos, acolo totdeauna este bine. Unde este Domnul meu, acolo să-mi cadă sorțul meu. Mai bine să locuiesc între mărăcini cu Domnul meu decît între crini fără El.

Tu, creștin fricos, mîngîie-ți inima! Te temi de cruce? Uită-te bine la ea și teama ta se va risipi. Privește lăuntru acestei cruci îngrozitoare, privește partea luminoasă a norilor întunecoși, partea însorită a spinilor care îți rănesc inima. Tu zici: „Vai de mine! Unde să găsec mîngîiere? O! dacă aș fi știut eu că așa stă lucrul cu mine!”

Nu ești tu în legătură cu Dumnezeu? Crede numai și toate sunt ale tale. Crede și vei vedea mînuirea lui Dumnezeu. Pe cît ești de sigur că a ta este crucea, pe atît să fii de sigur că și mîngîierea crucii tot a ta este.

Citește toate cuvintele pline de har pe care le ai în fața ochilor; gîndește-te la toți credincioșii care au suferit înaintea ta și cu care s-au adeverit acele strălucite cuvinte, printr-o văzută creștere în har, prin trăirea dragostei dumnezeiești, printr-o mai deplină și frumoasă descoperire a slavei lui Dumnezeu, printr-un simțămînt al prezenței lui Dumnezeu, care a înviorat duhul lor, i-a îmbărbătat, i-a întărit în cele mai întunecoase închisori și în cea mai grea luptă, în ocară și în batjocură, în lanțuri, în surghiun, în chin, în moarte!

Și să știi că toate acestea sînt scrise pentru învățătura ta, pentru ca, prin răbdarea Scripturii, să ai nădejde!

În griji și în sărăcie

**„Aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre
căci El însuși îngrijește de voi” (1 Petru 5:7)**

Îngrijorarea nearuncată asupra Domnului îți macină puterile. Îngrijorarea ta plină de temeri și purtarea de grijă a lui Dumnezeu sînt două lucruri cu totul deosebite.

Purtarea Lui de grijă, deși plină de iubire și atotcuprinzătoare, nu-l pricinuieste nici o neliniște; însă nouă, îngrijorarea ne aduce pagubă, prin chinurile ei, care ne rod. Trebuie deci să arunci asupra Domnului neînțeleapta ta îngrijorare, căci grija Lui este înțeleaptă.

Sînt, negreșit, griji pe care nu putem să le aruncăm asupra lui Dumnezeu, din pricină că sînt păcătoase. Grija de a ajunge bogat, grija de a fi lăudat de oameni, dorința după o viață de plăceri, dorința de a răzbuna o jignire, - pot eu să rog pe Dumnezeu să poarte pentru mine o astfel de grijă? Dacă ești chinuit de astfel de griji, aruncă-le, înlătură-le dela tine; altfel, ele te vor arde în suflet.

Poți, în privința lor, să te rogi lui Dumnezeu; dar numai ca să te scape de ele. Fii măsurat în dorințele tale, întinde-te cît ți-e plapuma, și atunci grijile tale nefolositoare se vor micșora dintr-odată.

„Aruncați asupra Domnului îngrijorările voastre”, zice Apostolul. El nu zice: „puneți”, ci întrebuintează un cuvînt mult mai puternic și mai lămurit: „*aruncați*”. Aruncarea cere o sfortare oarecare. Nu-i joc de copil să arunci asupra Domnului îngrijorările cînd cutiile și dulapurile sunt goale; ai șase copii și ghetele se rup. Atunci trebuie să faci acea faptă de credință. Trebuie să-ți încordezi toată puterea sufletului tău, pînă izbuțești să ridici greutatea și s-o arunci asupra Domnului; dar oricum, încordarea nu este așa de mare ca atunci cînd ai purta tu însuți îngrijorarea.

Ce sarcină grea este să aștepti ajutor dela oameni, ajutor care nu mai vine. De aceea, aruncă îngrijorarea ta asupra Lui. Poți să le spui altora nevoia ta, ca să-i cîștigi de partea ta, căci trebuie să purtăm sarcinile unii altora; poți deasemenea să rogi pe prieteni să te ajute

și astfel să te înveți a fi smerit; însă cel dintâi loc trebuie să-l aibă rugăciunea pentru a cere ajutorul lui Dumnezeu. Este bine să luăm seama cum aceia care se lasă în totul în seama lui Dumnezeu sînt ajutați în chip minunat. Nu este lucru nedrept să ne îndreptăm pentru ajutor către frații noștri creștini; sînt mulți care ar voi bucuroși să ajute și care trebuie să știe unde este nevoie de ajutor; dar *nu pune niciodată pe om în locul lui Dumnezeu, singurul care poate să ia dela noi îngrijorările noastre și să ducă poverile noastre.*

Mai este un mijloc de a face grijile mai ușoare, mijloc care este opus aceluia de a arunca îngrijorările asupra Domnului. Acest mijloc este *nepăsarea*. Nu se cade ca atunci cînd este vorba de griji, un creștin să zică: „Mi-e totuna!” Cine ia lucrurile în chip ușuratic, acela tot în chip ușuratic face datorii și nu se ține de vorbă. Fiecare om serios trebuie să aibă grijă de ocupația și de familia lui. „Dacă nu poartă grijă de ai săi și mai ales de cei din casa sa... este mai rău decît un necredincios” (1 Timotei 5:8).

Aruncarea grijilor asupra lui Dumnezeu este tocmai contrariul ușurătății și nepăsării.

Nu este potrivit iarăși a arunca asupra Domnului grija cînd săvîrșești ceva nedrept; de pildă, dacă faci datorii, cu toate că știi că nu le poți plăti; dacă, pentru a scăpa de o pagubă, spui un neadevăr; dacă, pentru a-ți mări veniturile, te apuci de afaceri îndrăznețe și neserioase. O faptă de neascultare înseamnă lepădarea ajutorului lui Dumnezeu, înseamnă o ajutorare de sine neîngăduită.

Acela care, fie ce-ar fi, face numai ceea ce este drept, acela poate să arunce asupra lui Dumnezeu grijile lui. Grijă noastră trebuie să fie să plăcem lui

Dumnezeu; pe toate celelalte griji putem să le lăsăm liniștiți asupra Lui.

Dar cum putem să aruncăm asupra lui Dumnezeu grijile noastre? Ca să ridicăm povara grea, avem nevoie de mîna rugăciunii și de mîna credinței. În rugăciune spunem lui Dumnezeu grija noastră și Îi cerem ajutor; prin credință, sîntem încredințați că Dumnezeu poate să ne ajute și ne va și ajuta. Rugăciunea întinde înaintea lui Dumnezeu cererea cu lista tuturor grijilor noastre, iar credința zice: „*Cred* că Dumnezeu îmi poartă de grijă; cred că El mă va scoate din nevoie și că acest lucru va fi spre slava Lui!”

Dacă ai luat grija de pe umerii tăi și ai aruncat-o asupra lui Dumnezeu, ferește-te să nu o iei iarăși înapoi asupra ta. De cîte ori, în rugăciunea făcută cu credință, m-am dezbrăcat de grija mea; dar - trebuie s-o spun cu rușine - după un timp, am simțit iarăși aceeași povară pe care o credeam aruncată. Dar este oare înțelept lucru să-ți pui din nou picioarele în lanțurile care ți-au fost luate? Totuși, de multe ori, chinuit de greutate, am mers cu ele înaintea scaunului lui Dumnezeu, cu hotărîrea tare de a nu mă mai lăsa chinuit de ele. Le-am aruncat pe toate asupra lui Dumnezeu și le-am lăsat în mîna Lui atotputernică. Așa se face că n-am mai văzut niciodată unele griji; ele s-au topit ca bruma, cînd răsare soarele, dimineața, și au lăsat în urma lor o binecuvîntare. Alte nevoi au rămas, în adevăr, dar nu mai mă apasă, fiindcă m-am plecat sub jug.

Domnul însuși ne poruncește să nu ne îngrijorăm. Este porunca Sa ca noi să nu ne îngrijorăm, dar este și binele nostru că nu mai trebuie să ne îngrijorăm. Afară de asta, avem să aruncăm asupra Domnului

grijile noastre pămîntești, pentru ca să avem vreme și putere pentru alte griji mult mai însemnate.

Dacă Domnul ți-a sfărîmat jugul greu al grijilor tale, trebuie să iei asupra ta jugul Lui ușor. Trebuie să-L iubești mai mult, să-I slujești mai bine, să înțelegi mai bine Cuvîntul Său, să trăiești într-o legătură tot mai strînsă cu El, să umbli așa fel încît să nu întristezi pe Duhul Sfînt. Astfel de grijă sfîntă vei avea totdeauna și ea va crește în măsura în care vei crește în har. Într-un anumit înțeles și aceste griji le putem arunca asupra Domnului: putem să așteptăm ajutorul Duhului Sfînt, care lucrează în noi și voința și înfăptuirea, după plăcerea Sa; însă El lucrează în noi dacă noi arătăm grijă și rîvnă, și din această pricină nu încercăm lăuntru nostru cu planuri și năzuințe de rînd.

În adevăr, este o mare fericire că putem să aruncăm asupra Domnului grijile noastre. Dacă aș avea un proces și ar veni la mine un avocat vestit și, din curată prietenie, s-ar oferi să-mi susțină procesul, o, cît de bucuros aș fi! N-aș mai avea nicio grijă și oricui ar veni la mine pentru treaba asta, i-aș spune: „Du-te la avocatul meu; nu mă mai ocup eu cu asta.” Tot așa trebuie să-i faci vicleanului vrăjmaș, Diavolului, care se bucură de cîte ori ești trist și plin de griji. Spune-i: „Domnul să te mustre, Satano!”

Este lucru sigur: Domnul Dumnezeu poartă grijă de ai Săi.

Un loc sigur

Ai grijă să pui pe toți cei iubiți ai tăi în mîna lui Dumnezeu. Ai predat Lui sufletul tău, în mîna Lui predă și pe cei iubiți ai tăi, cu trup și suflet. Poți să te lași pe tine însuși în seama Lui, deci poți să lași și pe ai tăi. Gîndește-te că ei nu sînt ai tăi, ci Dumnezeu și i-a dat pentru un timp și ți-i poate cere înapoi oricînd. Niciodată nu ești așa de sigur de ceea ce ai, ca atunci cînd ești gata să te desparți de ce ai; niciodată nu ești așa de bogat ca atunci cînd pui în mîna Domnului tot ce ai. Vei vedea că durerea pagubei este foarte mult ușurată, dacă ai învățat mai dinainte ceace-ți este foarte scump: ca în fiecare zi să-ți încredințezi sufletul în paza Domnului tău.

Nu umblați după lucruri înalte!

A fi într-o stare înaltă și a plăcea lui Dumnezeu sînt două lucruri care greu merg împreună. Un pahar plin nu-l duci ușor fără să verși ceva din el. Cine stă pe coama unui zid înalt, are nevoie de un cap care să nu se clatine și de mult har.

Bucurați-vă totdeauna!

Dacă un creștin, aflîndu-se în încercare, se lasă stăpînit de mîhnire și descurajare; dacă nu caută har la Dumnezeu, ca să poată să lupte cu bărbăție și cu voieșie cînd este în necazuri; dacă nu cere Tatălui Ceresc putere și mîngîiere ca să se poată bucura tot-

deauna în *Domnul*, atunci necinstește învățăturile înalte, puternice și alese ale creștinismului, care pot să țină pe un om drept și să-l facă fericit chiar în cele mai mari neazuri.

Răbdarea

Răbdarea este mai bună decît înțelepciunea; un dram de răbdare face mai mult decît un kilogram de pricepere. Toți oamenii laudă răbdarea, dar foarte puțini dau dovadă de ea în viață; ea este o doctorie bună pentru orice boală; o laudă pînă și femeile bătrîne, dar nu în orice grădină cresc ierburile din care se plămădește ea. Cînd carnea și oasele ne sînt pline de dureri și suferințe, atunci este tot atît de firesc să cîrtim și să ne văităm, cum este firesc pentru cal să dea din cap cînd îl chinuie muștele sau cum este firesc pentru o roată să facă hodoronc-tronc atunci cînd i-a căzut o spiță.

Dar nu ce este firesc trebuie să fie regula de purtare a creștinului, pentru că atunci la ce mai este bună credința lui? Dacă un soldat nu luptă mai bine ca un argat, atunci jos cu uniforma lui! Dela un măr așteptăm mai mult rod ca dela un mărăcine și chiar avem acest drept.

Ucenicii unui Mîntuitor plin de răbdare trebuie să fie și ei foarte răbdători. „Mușcăți buzele și răbdă” este sfatul din vremea de demult; dar a „cînta și răbda” este cu mult mai bine. Și de ce nu? La urma urmei, cînd ne gîndim ce rele ființe sîntem, prea puține sînt loviturile pe care le primim și chiar dacă ne doare puțin, trece! O durere, care a trecut, ajunge o bucurie și aduce

o învățătură de minte. N-ar trebui să ne temem să ne coborîm în Egipt, dacă știm că de acolo vom ieși cu podoabe de aur și de argint.

Oamenii nerăbdători își udă mereu nefericirea lor și-și alungă singuri mîngîierea. Suferințele sînt musafiri care nu fac să fie și poștiți; însă cei ce cîrtesc, le trimit singuri căruța ca să-i aducă în casa lor. Mulți oameni se nasc țipînd, trăiesc tînguindu-se și mor dezamăgiți; ei mestecă mereu în gură hapul amar de care nici n-ar ști măcar că este amar, dacă, avînd pricepere, l-ar înghiți odată într-un pahar de răbdare și apă. Ei socotesc ușoară greutatea oricărui alt om, pe cînd aripile lor li se par grele ca plumbul; după părerea lor, ei totdeauna sînt rău tratați; peste nimeni nu dă nenorocirea așa de des ca peste ei; zăpada cea mai groasă la ușa lor cade și grindina deasă mai mult în fereastra lor bate; și totuși, dacă adevărul ar ieși la iveală, s-ar vedea atunci că răul a fost mai mult în închipuirea lor decît în realitate. Mulți oameni ar fie foarte fericiți dacă ar putea să vadă lucrul acesta. O bucățică din acea plantă numită mulțumire, pusă în cea mai slabă ciorbă, ar face-o să aibă gustul fripturii regelui. Ion Plugarul are în grădina lui această plantă, însă în iarna din urmă a suferit așa de greu că, din nefericire, nu poate să dea și vecinilor săi o crăcuță din ea; de aceea, ei ar face mai bine să asculte ce se spune clar în Evanghelia după Matei (25:9) și să se ducă ei înșiși la cei ce vînd și să-și cumpere. Harul este ogorul pe care îi merge bine acestei plante, însă trebuie mereu udată din izvorul îndurării.

A fi sărac nu este totdeauna un lucru plăcut; sînt însă pe lume și alte lucruri mai rele decît sărăcia. Ghetele mici te strîng, dar nu strîng așa de tare cînd piciorul

este mic; și dacă avem mijloace puține, atunci este bine și foarte cuminte să avem și pretenții puține.

A fi om sărac nu este o rușine; a fi însă mulțumit cu sărăcia ta este o rușine. Într-unele lucruri, săracilor le merge mai bine ca bogaților, fiindcă, dacă un sărac își caută hrană pentru foamea lui, poate să-și ajungă mai bine ținta, decît bogatul care își caută foame pentru hrana lui. Masa săracului este pusă mai repede, iar munca îl scutește de cheltuiala cu sosuri. Cei mai buni doctori sînt: Doctorul Cumpătare, Doctorul Liniște și Doctorul Voie-Bună; și sînt destui plugari evlavioși care au fericirea să fie serviți la masă de toți acești trei domni. Bogăția te face să ai toane, dar foamea nu caută vină bucătarului. Munca aspră aduce sănătate, iar un dram de sănătate face cît un sac de diamante. *Nu cît de mult avem, ci cît de mult gustăm din ce avem, iată în ce se cuprinde fericirea noastră!*

Într-o lingură de zahăr este mai multă dulceață decît într-un butoi cu oțet. Nu mulțimea bunurilor, ci *binecuvîntarea lui Dumnezeu în ce avem*, iată ce te face în adevăr bogat. Cojile dela un măr dulce sînt mai bune decît un întreg măr pădureț. Un prînz cu verdețuri și pace este mai bun decît un bou îngrășat și ură. „Este mai bine puțin cu teamă de Domnul, decît o comoară mare cu tulburare.” Puține lemne ajung ca să-mi încălzesc o sobă mică; de ce dar să mă plîng că nu am toate pădurile?

Cînd vin suferințele, nu este de niciun folos să cîrțești împotriva lui Dumnezeu în inima ta; aceasta ar însemna să lovești singur cu piciorul în țepuș și să ți-l rănești. Copacii se îndoiaie în bătaia vîntului, și așa ar trebui să facem și noi. De cîte ori zbiară oaia, de atîtea ori pierde o gură de nutreț; și *de cîte ori ne*

plîngem, tot de atîtea ori pierdem o binecuvîntare. A cîrti este o meserie rea și proastă și nu aduce nimănui niciun folos, însă răbdarea are o mîină de aur. În curînd relele vor trece. După ploaie vine și soare; ciorile negre au aripi; iarna se schimbă în primăvară și noaptea în zi. Și chiar dacă vîntul bate cu putere, în cele din urmă tot se va opri.

Dacă s-a închis o ușa, Dumnezeu va deschide alta. Dacă pe un ogor nu crește mazărea, va crește poate, fasolea; dacă o cloșcă își părăsește ouăle, se va găsi o alta care să le clecească pe toate ale ei; *toate lucrurile au și o parte luminoasă, iar bunul Dumnezeu este pe toate părțile!*

În cel mai rău potop de necazuri, este pe undeva și un loc uscat, în care mulțumirea poate să-și pună sigur piciorul; și chiar de n-ar fi un astfel de loc, mulțumirea tot ar învăța să înoate.

„Prietenilor, să dăm fuga la răbdare și la apă”, ziceau cei vechi, „ca nu cumva să vină peste noi frigurile cîrtirilor și să molipsim și pe alții cu această boală, criticînd căile lui Dumnezeu!”

Cel mai bun leac în suferințe este să ne lăsăm cu încredere în voia lui Dumnezeu. Ce nu poți să vindecî, trebuie să suferi. Și dacă nu avem să mîncăm slănină de porc, să mulțumim lui Dumnezeu că mai avem cîteva căpățîni de varză. „Trebuie” este poate o nucă tare, dar are miez dulce.

„Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu!” (Romani 8:28). Tot ce cade din cer este, mai curînd sau mai tîrziu, spre binele pămîntului.

Ce vine de la Dumnezeu este totdeauna o binecuvîntare, chiar dacă este o nua. Din fire, suferințele ne

plac tot atît de puţin cît de puţin îi place şoarecelui să se împrietenească cu pisica; şi totuşi, prin har, Pavel a ajuns să se laude şi cu necazurile lui. Pagubele şi crucile sînt grele de purtat; dar, dacă inimile noastre sînt sincere înaintea lui Dumnezeu, este minunat să vezi cît de uşor ajunge jugul lor. La slavă trebuie să intram pe calea crucii şi a lacrimilor şi, fiindcă nu ne este îngăduit să mergem în cer într-un pat de puf, să nu ne mirăm dacă adeseori găsim calea aspră, cum au găsit-o şi cei dinaintea noastră.

Totul este bun cînd se sfîrşeste bine; de aceea, să arăm pămîntul cel mai tare cu gîndul la snopii dela seceriş; şi dacă alţii cîrtesc la un astfel de lucru, noi să învăţăm să şi cîntăm.

O avuţie care nu se poate pierde

Dă-mi o mare sumă de bani; o lovitură a soartei poate să-mi ia totul. Dă-mi însă o credinţă tare în cuvîntul: „Domnul este Păstorul meu; nu voi duce lipsă de nimic” şi atunci toate sînt bune, iar eu sînt bogat pentru toată viaţa. Această avuţie nu pot s-o pierd nici odată. Eu ţin această arvună sigură, această cheazăsie: „Domnul este Păstorul meu; *nu* voi duce lipsă de nimic.”

Suferinţe fără rost

Cei mai nefericiţi oameni sînt aceia care mereu se îngrijorează. Voi, care vă temeţi aşa de mult de ceea ce poate să aducă ziua de mâine, încît nu puteţi să vă bucuraţi de ziua de astăzi; voi, care sînteţi porniţi să

socotiți orice stea drept o cometă și sub fiecare colină să vedeți un vulcan; voi, care vă gândiți mai mult la petele din soare decît la soarele însuși și care vă mîhniți de o foaie uscată mai mult decît vă bucurați de frunzișul verde al unei păduri întregi; voi, care trăiți mai mult în suferințele voastre decît în bucuriile voastre, voi alcătuiți o ceată de oameni nefericiți.

Lasă pe Dumnezeu să poarte de grijă!

Aruncă nevoile și grijile tale acolo unde ai aruncat și păcatele tale: în adîncul mării. Nu lăsa niciodată ca o nevoie său o grijă să apese măcar o oră pe inima ta, fără să spui plîngerea ta Tatălui Ceresc. Cel dîntîi lucru pe care trebuie să-l faci cînd vine nevoia, este să i-o spui Lui. Cu cît zăbovești mai mult să faci lucrul acesta, cu atît mai mult ți se tulbură pacea.

Mulțumire

O, voi sărmani robi ai grijilor zilnice, cît de fericiți ați fi dacă le-ați duce pe toate la Domnul Isus Hristos. Chiar dacă colivia nu vi s-ar lărgi și venitul nu vi s-ar mări, chiar dacă ați face mereu parte din ceata celor săraci și împovărați cu muncă grea, ați avea totuși o pace și o mulțumire prin care starea vi s-ar îmbunătăți, fără să se schimbe. Dacă Domnul Hristos ne botează cu iubirea Sa, dacă El ne afundă în șivoiul harului Său, atunci El poate să ne dea deplină odihnă și cu privire la grijile acestei lumi.

Griji mici

Nu te sfii totuși de a duce înaintea Domnului grijile tale zilnice. Poate gîndești că ele sînt prea neînsemnate, ca să le aduci înaintea Celui-Prea-Înalt. Dar sînt oare în ochii lui Dumnezeu chiar grijile noastre mari așa de mari cît ne par ele nouă? Și nevoile noastre mici nu sînt ele părți dintr-o sumă mare? Oricum, ele sînt însemnate pentru noi; iar Domnul Dumnezeu și fără acestea, se pogoară atît de jos la noi, așa că n-avem să ne temem că-L pogorîm prea mult. Astfel, poți să vii înaintea Lui pentru cheia pe care ai pierdut-o, ca și pentru degetul care doare pe copilul tău, sau pentru un cuvînt neprietenos pe care ți l-a spus cineva. Pentru un tată nu este neînsemnat nimic din ceea ce chinuiește pe copilul său; iar marele Dumnezeu, care a numărat chiar perii de pe capul tău și fără a cărui voie nu cade vrabia de pe gard la pămînt, nu te va socoti prea îndrăzneț dacă aduci înaintea Lui nevoile tale zilnice.

Nu te îngrijora înainte de vreme!

Un om duce în fiecare zi saci de făină în spinare. El ia zeci de kilograme deodată și ce duce într-o zi se ridică la zeci de mii de kilograme, ceea ce într-un an face o greutate foarte mare. Dacă acest om ar socoti la data de 1 Ianuarie povara pe tot anul și ar zice: „Îmi este cu neputință să duc o povară așa de mare”, atunci tu i-ai aduce aminte că nu trebuie s-o ducă toată deodată, ci are să întrebuițeze pentru aceasta toate zilele de lucru dintr-un an.

Dacă te uiți la toate grijile și nevoile care pot să vină, vei striga: „Cum s-o scot la capăt cu toate?” Dar ele nu vin toate deodată, ci rînd pe rînd; și dacă vine o nevoie sau o grijă, vine și puterea de care ai trebuință. Pas cu pas și zi cu zi, drumul este străbătut; și cu răbdare ne facem datoria.

**„Domnul sărăcește și El îmbogățește,
El smerește și El înalță” (1 Samuel 2:7)**

Toate schimbările din viața mea vin dela El, Cel Neschimbat. Dacă m-aș îmbogăți, aș vedea în aceasta mîna Lui și L-aș preamări; dacă aș sărăci, aș vedea și în aceasta mîna Lui și de asemenea L-aș preamări. Dacă scăpătăm în lume, acesta este un lucru care vine dela Domnul și-l primim cu răbdare; dacă ne ridicăm iarăși, tot dela Domnul vine și-l primim cu recunoștință.

În fiecare caz, Domnul este Acela care a lucrat și de aceea este bine!

Adeseori acesta este felul lui Dumnezeu de a lucra: scoboară pe cei pe care i-a înălțat și dezbracă pe cei pe care vrea să-i îmbrace. Dacă aceasta este calea Sa, atunci ea este cea mai bună și cea mai înțeleaptă. Dacă acum îndur coborîrea, pot să mă bucur, pentru că aceasta înseamnă începutul spre înălțare.

Cu cît mai mult sîntem smeriți prin har, cu atît mai mult sîntem înălțați după aceea în salvă. Cu bucurie vom primi sărăcia care în curînd va face loc unei bogății cu atît mai mari.

O, Doamne, m-ai smerit în timpurile din urmă și m-ai făcut să simt nimicnicia și păcatul. Această încercare nu este plăcută, dar Te rog să faci ca ea să-mi

fie spre binecuvîntare. O, dacă prin aceasta m-ai face în stare să duc o greutate mult mai mare de bucurie și de lucru binecuvîntat; și dacă, prin încercare, sînt făcut destoinic pentru aceasta, atunci dă-mi-o, pentru Domnul meu Isus Hristos! Amin.

„El va izbăvi pe săracul care strigă și pe nenorocitul care n-are ajutor” (Psalmul 72:12)

Săracul strigă; ce altceva ar putea el să facă? Și ce altceva trebuie să facă, dacă Dumnezeu îi aude strigarea?

Nu striga în urechile prietenilor tăi, căci chiar dacă pot să te ajute, aceasta este numai din pricină că Domnul i-a făcut în stare să te ajute. Drumul drept este cel mai scurt și acela te duce la Dumnezeu. La El fă să ajungă strigarea ta, nu la oameni care să mijlocească pentru tine la El!

„Ah”, zici tu „n-am niciun prieten, n-am pe nimeni care să mă ajute” Atunci, cu atît mai bine așteaptă ca Dumnezeu să-ți vină în ajutor, El să-ți fie și unul și altul. Fă ca îndoita ta nevoie să ajungă o îndoită cerere. Chiar și în lucrurile trecătoare lasă-te în seama lui Dumnezeu, căci El îngrijește și de nevoile trupești ale copiilor Săi.

În ce privește nevoile duhovnicești, care sînt și cele mai însemnate, Domnul va auzi strigătul tău, te va izbăvi și te va ajuta.

O, sărmâne prieten, îndreaptă-te spre Dumnezeu, care este bogat! O, tu cel fără ajutor, sprijinește-te pe ajutorul Său! El nu m-a părăsit niciodată și nici pe tine nu te va părăsi. Vino ca un cerșetor și Dumnezeu nu te va lipsi de ajutorul Său. Vino fără alte pretenții decît

numai la harul Său. Domnul Isus Hristos este Împărat și nu te va lăsa să pieri ducînd lipsă.

Vremuri grele

Adeseori vin vremuri grele, în care afacerile merg prost și chiar cei bine înstăriți, chiar cei care dăruiau sume frumoase pentru lucrul lui Dumnezeu, văd în fața ochilor lor decăderea afacerii lor și sărăcia.

Este însă altă durere și mai mare decît sărăcia, cu toate că unii gîndesc că încercările care se ivesc atunci cînd familia se mărește și cămara este slab aprovizionată, ar fi în dozebi de amare.

Gîndește-te cum ar fi dacă ți-ar fi luați copiii iubiți? O femeie bogată a intrat odată în căsuța unui lucrător sărac și cînd a găsit camera plină de copii, a zis: „Aici sînt guri multe, dar hrană nu-i.” Ca și cum Dumnezeu ar fi creiat nevoia, dar n-a voit s-o și împace. Curînd după aceea, femeia bogată plîngea lîngă sicriul ultimului ei copil. Femeia lucrătorului sărac și cu numeroși copii, a fost chemată în casa bogată plină cu de toate, ca să ajute cu prilejul înmormîntării. Atunci ea, în fața atîtor bogății, dar cu singurul copil în sicriu, a zis: „Aici este mîncare multă; unde sînt însă gurile?”

Mai de grabă voim să vedem pe copiii toți în jurul mesei noastre sărace, decît să avem prînzuri alese, dar copiii pierduți.

Am auzit de o mamă care a fost nevoită să se mute dintr-o casă frumoasă și mare într-o casă mică și sărăcăioasă. Seara și-a dus toți copiii la culcare și cînd a văzut cît de dulce dormeau, și-a ridicat mîinile în

sus și a zis: „Slavă Domnului, că cele mai bune comori mi-au rămas!”

Cineva povestește: „Odată m-a vizitat o persoană de seamă și mi-a văzut copiii înșiruiți după vîrstă și mărime. Atunci el a zis: „Iată ce face sărac pe un om bogat.” Eu am răspuns atunci: „Nu, Domnul meu, aceștia fac bogat pe un om sărac!”

Inimile părinților știu că așa este, în adevăr. Chiar dacă lupta pentru a întreține o familie numeroasă este, în adevăr, grea, totuși tata și mama n-ar voi ca ea să le fie ușurată luîndu-li-se un copil. Voim mai bine să purtăm povara sărăciei, decît pustiul casei în care a intrat moartea. Starea noastră materială se mai poate îndrepta; dar cine poate să ne mai dea înapoi pe aceia care dorm afară, în mormintele pe care crește iarba?

Da, grijele de a avea cu ce să ne hrănim nu sînt cele mai rele și, afară de aceasta, suferim după voia lui Dumnezeu și de aceea nu trebuie să cîrțim.

Dacă este credință, vine și mulțumirea. Pe cît se pare, Domnul ne dă puțin, dar în puținul acela ne dă mult. Grijele ne fac să ne rugăm, iar rugăciunea alungă grijele. În felul acesta, prin sărăcia pămîntească putem să ne îmbogățim în har.

De aceea nu este potrivit pentru noi să cîrțim, pentru că avem, mai de grabă, pricină să mulțumim decît să ne văicărăm.

Durerile pe care le purtăm noi sînt mici în comparație cu acelea pe care le merităm.

Iată de ce *nu ne vom văita*, ci ne vom obișnui sufletele cu răbdarea.

Lasă grijile afară!

Un bătrîn credincios, pe care l-am vizitat cînd era bolnav pe moarte, mi-a spus că el n-are nicio grijă și a adăugat: „În toată viața mea, eu nu m-am chinuit cu griji niciodată, pentru că mi-am făcut regula aceasta: să nu duc grijile cu mine în casă.”

Așa se cade să facem mereu. Cînd ne curățim ghetele la ușă, ar trebui să aruncăm și grijile noastre în pămîntul dela grătarul de șters ghetele și, cu ajutorul unei rugăciuni făcute cu credință, să le lăsăm acolo în țărîna care este hrana șarpelui, nu a noastră. Ce ajutor avem de pe urma grijilor? Ele nu au adus unui sărac nici măcar un ban și nu au făcut rost celui flămînd de vreo bucată de pîine.

Grijile rod viața; și cine își iubește viața, trebuie să se ferească de ele. Munca nu ne roade puterile, căci puterea de viață care este în noi are grijă să pună la loc puterea cheltuită în muncă: dar grija face ca însăși puterea de viață să se piardă repede. Grija este un fel de sinucidere.

Cu liniște și mulțumire ai mai multă nădejde de a-ți lungi viața decît dacă griji necurmăte îți rod sufletul; iar un creștin credincios slăvește pe Dumnezeu prin faptul că el mereu se odihnește în credință. Viața lui plină de pace este o predică tăcută dar plină de putere, care trezește în alții dorința după izvorul ascuns al unei astfel de vieți.

Dumnezeu poartă de grijă

„Așa că, dacă astfel îmbracă Dumnezeu iarba de pe câmp, care astăzi este, dar mâine va fi aruncată în cuptor, nu vă va îmbrăca El cu mult mai mult pe voi, puțin credincioșilor?” (Matei 6:30).

Hainele sînt scumpe și cîte un credincios sărac se întreabă îngrijorat de unde are să-și ia un rînd de haine. Pingelele ghetelor s-au subțiat; cum o să facă rost de ghete noi?

Dar iată cum Domnul nostru, care îngrijește de noi, o ia înaintea acestei griji. Tatăl nostru ceresc îmbracă iarba de pe câmp cu o strălucire pe care nici Solomon n-a putut s-o ajungă; să nu-și îmbrace El copiii? Hotărît că va face acest lucru. Poate că este nevoie de multe petece și cîrpe, dar primim hainele de care avem trebuință. Aș putea să povestesc unele pilde, cum Domnul dă și haine slujitorilor Săi. Cel care a făcut pe om așa încît, după căderea în păcat, să aibă nevoie de îmbrăcăminte, în îndurarea Sa va purta grijă și de haine pentru el.

Cînd ne merge slab

Cîteodată este bine pentru noi să ne cam lipsească mijloacele și în buzunar să sufle vîntul, căci după aceea învățăm să fim mulțumitori cînd mijloacele curg din belșug. Puțin post din cînd în cînd ne învață să prețuim cu recunoștință prînzurile bogate pe care ni le pregătește Domnul.

Scăderea mijloacelor din afară vrea să pună la încercare credința noastră: dacă este adevărată sau nu.

Dacă toate merg după dorință, credem că suntem niște adevărați eroi ai credinței și ne mirăm de slăbiciunea credinței semenilor noștri. Când însă coșul de pâine este ridicat mai sus pentru noi, începem un alt cântec și în nouă cazuri din zece se arată că nu mai rămîne nimic din închipuita noastră credință. Socotim că ne încredem în Dumnezeu, în făgăduințele Lui, când, de fapt, ne încredem mai mult în veniturile noastre. Este foarte bine să știm lămurit cum stăm față de Domnul Dumnezeu, dacă, în adevăr, credem în El sau nu; de aceea scăderea veniturilor noastre lucrează în bine asupra stării noastre duhovnicești. Frate, crezi tu chiar și atunci când pîrîul Cherit a secat; când copiilor le trebuie haine noi, dar vechea socoteală de la croitor n-a fost încă achitată; când cămara este goală și nu știi de unde ai să faci rost de hrană pentru mîine? Crezi și atunci? Este oare lucru ușor să te încrezi în Dumnezeu cum ți-ai închipuit?

O astfel de punere la încercare a credinței mai are și scopul de a ne face ca toată slava s-o dăm numai lui Dumnezeu. Dacă ne merge bine fără întrerupere, atunci ia naștere încrederea în noi înșine și această încredere este mama mîndriei. Este bine pentru noi dacă învățăm să vedem că depindem în totul numai de Dumnezeu, că putem să pierdem foarte ușor toată averea de pe pămînt și că fericirea noastră a zburat îndată ce Domnul Și-a retras mîna dela noi. Trebuie să învățăm să ne așezăm în totul la picioarele Domnului și să rămînem acolo. Simțămîntul că avem nevoie de El alungă încrederea în noi înșine; dacă vedem că Domnul este singurul, dar și înțeleptul nostru ajutor, Îl preamărim din inimă și-L preamărim numai pe El.

Cîteodată, și timpul încercării este numai o pregătire pentru timpul unui har bogat. După o mare retragere a apelor mării dela uscat, urmează o rapidă creștere a lor peste maluri (flux și reflux). Am învățat să ne bucurăm cu cutremur, pentru că liniștea este adeseori semnul furtunii apropiate; și dimpotrivă, chiar în vremurile de nevoi, putem să fim cu un curaj vesel, pentru că adeseori acele vremuri merg înaintea unei bogate binecuvîntări. Cînd venea scăderea apoi (refluxul), adeseori m-am întrebat ce urmărește Domnul să-mi pregătească. Mi-am zis: „Iată, Dumnezeu golește toate și-mi ia mijloacele. Acum văd că toate sînt dela El, că Lui I se cuvine toată cinstea. Creșterea apei (fluxul) va fi cu atît mai puternică, cu cît apa s-a retras mai departe. Dumnezeu are în vedere lucruri mari pentru mine, dacă, bine înțeles, cred!”

Așa mă întorc dela punga mea goală spre mîna nepătrunsă a bogăției veșnice și nu mă tem. Domnul nu întîrzie în împlinirea tuturor făgăduințelor Lui!

Ce trebuie pentru viață

„Omul nu trăiește numai cu pîine, ci cu orice cuvînt care iese din gura lui Dumnezeu” (Matei 4:4).

Dacă ar voi Dumnezeu, am putea să trăim și fără pîine, cum a trăit Domnul Isus timp de patruzeci de zile în pustie; dar fără Cuvîntul lui Dumnezeu nu putem să trăim. Prin Cuvînt sîntem creați și numai prin Cuvînt sîntem ținuți în viața, căci El ține toate numai prin Cuvîntul Său atotputernic. Nu pîinea este izvorul de căpetenie al vieții noastre, ci Domnul însuși. El poate să lucreze și cu izvoare de ajutor din a doua mîna, dar

și fără ele; iar noi nu trebuie să-I impunem un anumit fel de a lucra. Să nu fim așa de doritori după lucrurile văzute, ci să ne îndreptăm dorința spre Dumnezeu cel nevăzut. Cîteodată, cînd mijloacele obișnuite nu vin, Domnul trimite alor Săi ajutor în chip minunat.

Dar Cuvîntul Domnului trebuie neapărat să-l avem. Numai cu el putem să ne împotrivism diavolului. Ia-ne acest Cuvînt și atunci vrăjmașul ne are în puterea lui, căci în curînd ajungem fără vlagă. Sufletul nostru are neapărată nevoie de hrană; și *singura hrană care-i prieste nu este alta, decît Cuvîntul Domnului Dumnezeu*. Toate cărțile și toți predicatorii din lume nu pot să dea sufletului nostru adevărata hrană. Numai Cuvîntul ieșit din gura lui Dumnezeu poate să umple gura credinciosului.

Doamne, dă-ne totdeauna, Te rugăm, pîinea aceasta! O prețuim mai presus decît toate bucatele de pe o masă împărătească.

Cînd se rup șleurile

O femeie bătrînă se găsea într-o căruță, ai cărei cai o luaseră la fugă și astfel femeia ajunsese într-o mare primejdie; dar a fost scăpată. Cineva a întrebat-o cum se simțea cînd își luaseră caii vînt. Ea a răspuns: „Nu știu bine cum mă simțeam. Mai întîi m-am încrezut în purtarea de grijă a lui Dumnezeu; cînd însă s-au rupt șleurile, mi s-a dus orice nădejde.” Așa facem și noi: ne încredem în Dumnezeu atîta vreme cît „ne ține cureaua”, cum se spune, adică atîta vreme cît avem veniturile noastre regulate.

„Da”, zicea cineva. „Este ușor să te încrezi în Dumnezeu când ai bani în mână.” Eu am susținut tocmai dimpotrivă: dacă ne încredem în ceva care se vede, atunci unde mai este loc pentru credință? Nu; credința nu este lucru ușor când toate ne merg bine. Este mai ușor să crezi când izvoarele văzute ne părăsesc. Da, atunci *trebuie să credem*; nu ne mai rămîne altceva de făcut decît să credem. Celui ce are o credință tare îi este chiar mai ușor să creadă atunci când de nicăieri nu vede niciun ajutor, decît în alte timpuri, tocmai așa cum este mai ușor să înoți într-o apă adîncă decît să te afli într-o apă mică, unde te încurci în plantele de sub apă. Cu cît este mai puțin de văzut pentru ochi, cu atît este mai mult loc pentru credință. Firește, acesta este un timp de încercare, dar și de biruință și de întărire.

Fără îndoială, Cel Rău îți șoptește: „Ce vei face dacă încetează plățile?” Dar el nu cutează decît să șoptească, pentru că, după experiența mea de ani de zile, în cece privește bunătatea lui Dumnezeu, chiar diavolul nu are cutezanța să fie prea stăruitor în șoaptele lui. „*Domnul îngrijește de mine*” este o făgăduință limpede, așa că, mîngîiat, pot să zic: „Înapoia mea, Satano!”

„Eu te întăresc” (Isaia 41:10)

Cînd sîntem chemați să lucrăm sau să suferim, facem socoteala puterii noastre și ea ni se pare mai mică decît nevoia pe care avem s-o întîmpinăm. Dar să nu fim fără curaj, căci avem cuvîntul: „Eu te întăresc.” Dumnezeu este atotputernic; El poate să ne dea puterea de care avem nevoie și chiar a făgăduit să facă lucrul acesta. El vrea să fie hrana sufletului nostru și sănătatea

inimii noastre. Nu se poate spune cîtă putere poate să dea Dumnezeu unui om. Cînd vine putere dela Dumnezeu, atunci slăbiciunea omenească încetează de a mai fi o piedică.

N-am avut noi toți vremuri de încercare și de lucrare grea, în care am primit putere cu totul deosebită, așa că singuri ne-am mirat? Am fost liniștiți în mijlocul primejdiilor, senini în pagubă, neturburați în bîrfeli, răbdători în boală. *Dumnezeu dă putere neașteptată cînd vin încercări neașteptate* și ne ridicăm deasupra eului nostru slab. Fricoșii ajung atunci îndrăzneți, cei fără minte capătă înțelepciune și celor tăcuți li se dă ce trebuie să vorbească. Slăbiciunile mele mă fac fricos, însă făgăduințele lui Dumnezeu mă fac viteaz. Doamne, întărește-mă după cuvîntul Tău!

Seara

„Spuneți celor slabi de inimă: *„Fiți tari și nu vă temeți!”* (Isaia 35:4). O, cît de prețios este Cuvîntul lui Dumnezeu! El are doctorie pentru orice boală, balsam pentru orice rană și, acum, la sfîrșitul zilei, tot cu el mă voi mîngîia. De cîte ori o inimă descurajată dă copiilor lui Dumnezeu pricină de poticnire! Ce bine este că Duhul Sfînt ne-a dat acest cuvînt: să mîngîiem inimile descurajate!

Mari nevoi apasă adesea pe moștenitorii Împărăției Cerurilor! Oare așa trebuie să fie? Nu este oare teama noastră fără temeii? Nu slujește oare nevoia noastră spre un bine veșnic? De ce să ne fie frică de încercarea care totuși este în mîna lui Dumnezeu? Cele mai mari dureri ale noastre vin din necredința noastră, nu din

încercările noastre; căci, *dacă am avea mai multă credință, încercările n-ar putea să ne înfricoșeze*. Afară de aceasta, frica ne face slabi; ea rupe cingătoarea de la coapsele noastre și ne ia din mână toiagul pe care ne sprijinim.

Avem nevoie de toată puterea noastră; de aceea nu este nici înțelept, nici drept, să lăsăm să curgă sîngele vieții, care dă putere, din rănilile făcute de frică.

Cu grijile și temerile noastre necinstim pe Dumnezeu, ca și cum El n-ar fi puternic, înțelept și plin de milă. La o parte cu ceea ce aruncă o umbră asupra însușirilor lui Dumnezeu!

Un creștin adevărat nu trebuie să întrețină în inimă așa ceva.

Nu este oare teama ceva foarte nefolositor? Cui i-a adus ~~ea~~ ~~un~~ bine? Poate oare teama să umple o cămăra goală sau să dea iarăși sănătate unui copil care moare?

Rugăciunea cu putere și lucrarea cu râvnă sînt lucruri înțelepte, dar teama nu este de niciun preț. Dacă ai putea să dovedești că ea este bună la ceva, din partea mea n-ai decît să-i faci loc în suflet; dar cîtă vreme nu poți să faci acest lucru - și nu vei putea niciodată - *fii tare și nu te teme!*

În boală și în primejdie de moarte

În caz de boală*)

„Boală aceasta nu este spre moarte, ci spre slava lui Dumnezeu, pentru ca Fiul lui Dumnezeu să fie proslăvit prin ea” (Ioan 11:4).

Acesta a fost un răspuns mîngîietor pentru cel trimis de surorile pline de teamă ale lui Lazăr, ca să spună: „Doamne, iată că acela pe care-l iubești este bolnav.”

Da, Domnul Isus Hristos a trimis celor întristați, pe care-i iubea, cea mai bună întărire a inimii.

Nimic nu ne ajută să purtăm necazul așa de bine ca siguranța că el este trimis cu un scop bun și această mîngîiere o au toți adevărații creștini.

Din cuvintele Domnului nostru învățăm:

1. Orice boală este așezată cu măsură și cu scop. Lazăr a trebuit să treacă chiar prin moarte, dar nu moartea era sfîrșitul boalei sale. În orice boală, Domnul zice valurilor de durere: „Pînă aici, și mai departe nu!” Gîndul Lui nu este nimicirea, ci zidirea copiilor Săi. Satana a avut voie să chinuiască pe Iov pînă la o anumită margine, dar mai departe nu avea voie să treacă. Dacă Dumnezeu voiește, boala poate să ne ducă jos de tot, dar nu poate să ne și omoare; ea poate să ne ducă în oboseala trupului, dar nu și în slăbirea sufletului; în neliniște, dar nu și în nefericire; în gemete,

*) În anul 1867, Spurgeon a fost foarte rău bolnav și mult timp a trebuit să zacă stînd mereu culcat pe spate. Așa culcat pe spate, a scris această meditație.

dar nu și în cîntiri; în mîhnire, dar nu și în deznădejde. Înțelepciunea lui Dumnezeu este aceea care fixează termometrul la gura cuptorului și regulează căldura.

Sîntem în mîna lui Dumnezeu, nu în mîna lui Nebucadnețar. El ne aruncă în cuptor, dar nu din mînie și din răzbunare; aceasta ar fi cu neputință, pentru că El însuși voiește să intre în cuptor cu noi.

Dumnezeu a stabilit măsura și ținta, durata timpului, a gravității, repetării și urmărilor tuturor boalelor noastre. El a hotărît orice tresărire, orice oră de nesomn, orice întoarcere a boalei. El știe de mai înainte înrîurirea sfîntă a boalei. Chiar lucrurile mici sînt puse la locul lor în planul Său; de aceea, nici din pricina lor nu se cade să murmurăm, pentru că aceasta ar fi un murmur împotriva Domnului. Și tot așa sînt și suferințele noastre mari rînduite de El; de aceea nu trebuie să ne temem de ele. Nici ce este mic nu scapă de sub mîna Aceluia care a numărat și perii de pe capul nostru.

Durata boalei este măsurată cu înțelepciune, după puterea noastră; scopul este mai dinainte rînduit, cum și *harul* care trebuie să vină din belșug peste noi.

Necazul nu vine la întîmplare: fiecare lovitură de nuia este rînduită de Dumnezeu. Acela care nu face greșeli cînd cîntărește norii și măsoară cerurile, nu greșește nici cînd cîntărește părțile din care este pregătită și doctoria pentru suflet. Nu putem să suferim prea mult sau să fim izbăviți prea tîrziu de suferință.

Dumnezeu este acela care potrivește sarcina pentru umerii slabi.

O iubire duioasă estimează bine marginea. Doctorul cerească nu taie niciodată mai adînc decît trebuie. „El nu necăjește cu plăcere, nici nu mîhnește bucuros pe copiii oamenilor.” Inima mamei strigă: „Cruță-mi copilul!”

Dar nici o mamă nu este mai cu milă decît prea milosul nostru Dumnezeu. „Domnul scapă sufletul robilor Săi, și niciunul din cei ce se încred în El, nu este osîndit” (Psalmul 34:22).

Dacă ne gîndim cît de îndărătnici sîntem, trebuie să ne mirăm că nu sîntem struniți cu niște zăbale mai tăioase. Atît de multă rugină cît este în noi, cere multă pilire; dar iubirea o face cu o mînă domoală. Slavă Domnului: Acela care a însemnat marginile existenței noastre, pune margini și necazului nostru.

2. Putem să ne mîngîiem la gîndul că Domnul Isus Hristos cunoaște starea noastră. El a trimis vorbă Martei și Mariei că boala fratelui lor nu este spre moarte. Ca Dumnezeu singur înțelept și Mîntuitor, El are știință și preștiință, cunoștință deplină și necurmată, cu privire la ai Săi și la tot ce ține de ei. Nu este oare o mîngîiere că Prietenul iubitor al sufletelor noastre cunoaște toate, absolut toate în viața noastră?

El este doctorul și este destul că El cunoaște starea bolnavului. Bolnavul nu are nevoie să știe toate. Atunci taci, inimă nechibzuită, curioasă și fricoasă! Ceea ce nu știi acum, vei afla după aceea; deocamdată Domnul Hristos, doctorul iubit, cunoaște sufletul tău în necazul lui. Bolnavul n-are nevoie să știe toate leacurile din care este alcătuită doctoria și să înțeleagă toate semnele boalei. Aceasta este treaba doctorului; bolnavul n-are decît să se încreadă în doctor. Chiar dacă nu pot să citesc semnele ciudate de pe rețeta Lui, aceasta nu mă neliniștește; eu mă las în seama iscusinței Lui, care nu dă greș, care mă va vindeca, deși într-un chip tainic.

El este Domnul și noi trebuie să ne supunem Lui, fără să judecăm faptele Lui. „Robul nu știe ce face stă-

pănul lui.” Arhitectul nu poate să explice oricărui salahor planul clădirii; este destul că îl știe el. Oala nu zice olarului: „Ce faci?” Eu, om neștiutor, mărginit, nu trebuie să descos pe Domnul meu asupra gândurilor Lui. El este capul. În cap este și priceperea și puterea. Mădularele trebuie să facă ceea ce poruncește capul; ele n-au pricepere, ele nu văd scopul și ținta. Dacă ești bolnav, mîngîie-te cu gândul acesta: „Tu nu vezi scopul și sfîrșitul, dar Domnul Isus îl vede.”

3. Domnul Isus Hristos ne spune: „Boala asta nu este spre moarte, ci spre slava lui Dumnezeu; pentru ca Fiul lui Dumnezeu să fie proslăvit prin ea!” Boala nu nimicește, ci ea este spre slava lui Dumnezeu. Ea nu ne păgubește și nu ne distruge bucuria, cu toate că poate ne răpește tot binele trupului, căci bucuria inimii creștinului curge dintr-un izvor pe care nu-l îngheață frigul năprasnic al iernii dinafară. Boala nu nimicește nici pacea noastră, deoarece inima noastră poate să fie liniștită cînd trupul este în chinuri. Asupra păcii noastre, carnea și sîngele n-au nicio putere. Chiar și lucrarea noastră nu este de tot oprită prin boală. Slavă Domnului, chiar și o mîină slabă poate să împrăștie sămînță, iar un pat de boală poate să ajungă un amvon de predică. Cîștigurile pe care le căpătăm prin încercările de pe patul de suferință alcătuiesc o comoară din care putem să împărțim și altora mai tîrziu, tot așa după cum un ogor poate să fie părăsit un timp, pentru ca după aceea să fie și mai roditor.

Boala nu înseamnă moartea niciunei virtuți creștine, ci ea, ca și un vînt aspru, scutură la pămînt numai fructele putrede, în timp ce fructele vii ale harului nu sînt vătămăte; ele rămîn să se coacă și ajung din ce

în ce mai gustoase. Cît de nechibzuit lucru din partea noastră este să ne temem de suferința trupească, căci ea doar nu omoară, ci are amîndouă mîinile pline de binecuvîntări.

Ne temem de har și tremurăm de ceea ce ne îmbogățește sufletul; ne ferim de un prieten, pentru că nu-l socotim prieten; căutăm să alungăm pe înger, pentru că-l socotim drept un diavol.

O, de am vedea totdeauna vorba: „Nu spre moarte”, scrisă pe scutul necazului nostru! Atunci l-am primi cu un simțimînt de voioșie.

Da, boala este spre slava lui Dumnezeu. Cît ține ea, Dumnezeu primește cîte un cîntec de laudă dela pasărea închisă, cîntec pe care pasărea slobodă, care zboară, nu-l cîntă. Înainte de toate însă, Dumnezeu este proslăvit prin roada unei suferințe sfințite: prin liniștea, blîndețea și rîvna creștinului încercat. Evlavia nu este ca planta care are nevoie de căldură; ea propășește mai bine pe vreme aspră. În calea noastră spre cer înaintăm mai repede prin vînturi; o vreme liniștită este, negreșit, plăcută, dar nu este și folositoare.

Dumnezeu este proslăvit cînd lumea vede cum un creștin îndură necazul. Virtuțile credincioșilor Săi care suferă slujesc la proslăvirea Lui tot atît de mult cît slujesc faptele slujitorilor Lui care lucrează. Cea mai frumoasă podoabă a credinței adevărate este răbdarea bolnavilor și biruința celor ce mor. Dacă putem să nădăjduim că prin durerile noastre vom proslăvi pe Domnul, atunci vom cădea în genunchi și-I vom mulțumi cu lacrimi pentru aceste dureri. Și de ce să nu fie așa? Duhul lui Dumnezeu poate să înfăptuiască acest lucru în noi; și vom cere întotdeauna, tot mai insistent, puterea Sa.

În nopțile de nesomn

Cîteodată, Domnul vizitează pe ai Săi în timpul nopții, cînd ei numără orele de nesomn. Cînd porțile lumii acesteia se închid, porțile cerului se deschid. Noaptea este liniște; nici un om nu se află lîngă noi; lucrul este isprăvit; grija este uitată; atunci vine Domnul la noi. Poate că zăcem pe un pat de dureri; capul ne doare; inima bate neliniștită. Dacă, însă, ne vizitează Domnul Isus, atunci patul durerilor ajunge un tron al bucuriei, un loc unde putem intona cîntări de mulțumire.

Domnul Isus Hristos dăruiește adesea și somn alor Săi, dar cîteodată le dă ceva și mai bun: prezența Sa și plinătatea bucuriei care este în El. Noaptea, pe patul meu de boală, am văzut, cîteodată, pe Cel Nevăzut; cîteodată chiar m-am silit să nu adorm, așa de mare îmi era bucuria părășiei mele cu Domnul.

Silit să nu lucrezi

„Pecetluiește mîna tuturor oamenilor, pentru ca toți să se recunoască de făpturi ale Lui” (Iov 37:7).

Cînd Domnul închide mîna cuiva, omul acela nu-și mai poate face lucrul său. Domnul are un scop, anume: ca oamenii să învețe ce poate să facă El. Dacă ei nu mai pot să-și facă lucrul lor, trebuie să ia seama la lucrarea lui Dumnezeu.

Cei mai mulți oameni ajung uneori în starea că nu pot să-și vadă de ocupația lor obișnuită. Mai cîrînd sau mai tîrziu vin zile de durere și de slăbiciune, în care mersul obișnuit al îndeletnicirilor este întrerupt și cel mai harnic om trebuie să stea în repaus. În odaia de

boală, Dumnezeu ține adesea în inactivitate mîna cea mai sîrguitoare și omul cel mai ocupat înainte, are acum timp să se mai gîndească. Atunci cînd lucra, nu-și lua vreme să se gîndească la Dumnezeu; poate chiar că ocolea o astfel de gîndire. Boala însă îi face timp și-l pofteste să se ridice deasupra greutăților și grijilor de toate zilele. Este ca și cum Tatăl ți-ar vorbi așa: „Stai aici liniștit; veghiază noaptea; gîndește-te la viața ta trecută și unde te duce ea. Ascultă bătăile ceasornicului și gîndește-te cum trece vremea, pînă vei învăța să-ți numeri zilele și să - ți întorci inima spre înțelepciune. Acum trebuie să-ți lași lucrul tău; de aceea, gîndește-te la lucrarea Dumnezeului și Mîntuitorului tău, pînă capeți binecuvîntarea care vine din gîndirea aceasta sănătoasă și în folosul tău.

Acesta este scopul boalei și al inacțiunii silite; iată pentru ce mîna nu-și mai poate vedea de lucrul ei; pentru ca *inima* să ni se *deschidă* pentru Dumnezeu, cer și veșnicie.

Poate că Dumnezeu mai oprește mîna ta, ca să-ți faci timp să înveți să-ți cunoști lucrarea; să vezi cît de nedesăvîrșită este ea; să înveți să judeci drept și să nu te lauzi cu ea; să vezi cît de mărginit este cîmpul tău de lucru și cît de sărăcăcioase și slabe sînt toate silințele omenești fără ajutorul puternic al lui Dumnezeu.

Este o mare binecuvîntare să-ți cunoști lucrarea și să te smerești, dar și mai mare binecuvîntare este să înveți să cunoști lucrarea Domnului și să te încrezi în totul în El.

De ce sînt pus de o parte?

Nu înțelegem totdeauna ce rost are boala care vine peste noi. Dacă Dumnezeu folosește pe un om spre slava Sa, nu face oare să ne întrebăm de ce adeseori îl pune deodată la pat și-i face cu neputință orice lucrare? Fără îndoială, Domnul are bune temeiuri, dar ele nu sînt la suprafață. Păcătosul care întinează și vatămă pe cei din jur, trăiește adesea ani de-a rîndul în sănătate și putere; el este mereu la postul lui și-și duce lucrarea de nimicire. De ce inima care dorește să lucreze spre slava lui Dumnezeu și spre binele oamenilor, este împiedicată de un trup bolnăvicios? Putem să punem această întrebare, dacă întrebăm fără să cîrtim; dar cine ne va răspunde?

Pentru a fi fericiți, este bine să nu căutăm să înțelegem neapărat providența lui Dumnezeu. Mai bine să lăsăm nedeslegate mii de întrebări decît să ne îndoim de bunătatea și înțelepciunea Tatălui nostru ceresc. Boala care ne scoate din luptă, poate tocmai atunci cînd păream cei mai trebuincioși pe cîmpul de luptă, este un trimis din partea iubirii lui Dumnezeu; să știm bine acest lucru, chiar dacă nu cunoaștem bine pricina.

Tocmai faptul că nu știm pricina este adesea un mare bine pentru noi; aceasta ne face să umblăm prin credință.

Ar fi oare bine pentru noi dacă toate ar fi rînduite astfel încît am vedea temeiul oricărui lucru care vine peste noi? Ar fi oare planul de iubire al lui Dumnezeu așa de înalt și așa de înțelept dacă l-am putea măsura cu priceperea noastră scurtă? N-am rămînea noi, oare, proști și trufași ca niște copii răsfățați, dacă toate ar fi rînduite cum ni s-ar părea nouă mai bine? O, este foarte bine dacă adeseori nu vedem pricina și trebuie

să înotăm în apele iubirii atotputernice. Este o fericire să lepădăm cu totul eul nostru, să jertfim dorințele și părerile noastre, și să ne lăsăm încrezători în mâna lui Dumnezeu.

Trebuie să rămânem smeriți și totuși sîntem gata să ne socotim foarte însemnați. Dacă Domnul ne-a întrebuițat odată în slujba SA, îndată ne și închipuim că, fără noi, lucrarea nu mai merge și nici n-ar putea să meargă mai departe. Oameni mult mai buni ca noi au fost puși în mormînt, iar noi sîntem amărîți și ne tînguim că trebuie să zăcem un timp pe patul de boală, tocmai atunci cînd, după părerea ce avem despre noi, eram foarte necesari; *dar* trebuie să învățăm tocmai lucrul acesta: că Dumnezeu n-are nevoie de noi. De aceea vom suferi cu răbdare să trecem și printr-o astfel de școală aspră, căci este lucru foarte însemnat ca eul nostru să fie ținut jos, iar Domnul să fie înalțat și preamărit.

Poate că Domnul nostru bun are în vedere o îndoită cinste pentru noi, dacă ne trimite o îndoită încercare.

Este o mare cinste să lucrezi mult, dar mai mare cinste este să suferi cu răbdare!

Unii creștini au lucrat mult, dar pe celălalt cîmp de luptă, al răbdării în pace încă nu s-au încercat. În lucru sînt veterani, dar în răbdare sînt încă recruți și de aceea abia au ajuns la jumătatea vîrstei creștine.

Nu poate oare Domnul să lucreze spre a face pe slujitorii Săi desăvîrșiți în amîndouă direcții, pentru a-L urma? Orice om ar trebui să ajungă să se slujească deopotrivă de amîndouă mîinile, dar de obicei nu se întîmplă așa. Credința este mîna dreaptă a duhului nostru, iar răbdarea mîna stîngă. Vom lepăda noi harul Domnului cînd vrea să ne întărească mîna stîngă? Mai

de grabă ne vom gândi că, pentru o îndoită luptă, avem nevoie de un îndoit har, pentru că avem o răspundere îndoită.

Cîteodată ni se face un foarte mare bine că ni se schimbă încercările vieții noastre duhovnicești. Cei ce fac călătorii în munți, spun că în cîmpie ar obosi foarte repede; cînd însă suie munți și coboară văi, mușchii cresc, iar schimbarea încordării micșorează oboseala. Tot astfel, cei ce călătoresc spre cer vor putea să mărturisească și ei că așa este. Cîteodată deprinderea într-o anumită virtute este de laudă și este impusă de împrejurări; dar dacă alte virtuți creștine sînt lăsate să dormiteze, sufletul pierde echilibrul și nu este departe primejdia ca virtutea să ajungă nevirtute. A lucra pentru Domnul este o parte de binecuvîntare, pentru o parte a ființei noastre, dar alte părți ale omului nostru dinlăuntru nu vin sub această înrîurire. Este bine pentru om cînd poartă jugul slujirii, dar nu pierde nimic dacă i se pune și jugul suferinței.

Adeseori trebuie să suferim ca să putem să mîngîiem pe alții care suferă. Cum să mîngîiem pe cei ce trec prin încercări cînd noi nu am avut parte de încercare? Chiar și Domnul Isus Hristos numai prin suferință a fost înarmat în chip desăvîrșit pentru chemarea Sa. Așa vor fi înarmați și aceia care, ca și El, doresc să panseze pe cei cu inima zdrobită și să dea drumul celor închiși.

Din nefericire sînt și pricini care ne umilesc foarte mult cînd este vorba de suferința trupească. Domnul vede poate în noi lucruri care-L întristează și de aceea întrebuițează cîteodată nuiăua. Trebuie să ne întrebăm: nu este oare nici o pricină? Smerirea și cercetarea de sine sînt totdeauna bune; într-adevăr, chiar dacă nu

găsim un păcat anume care să ne fi adus suferința, sînt totuși o mulțime de păcate din neglijență, de care ar trebui să roșim. Astfel, ar trebui să fim mult mai sfinți în purtarea noastră, mult mai stăruitori în rugăciunea noastră.

Totuși nu este bine să punem orice boală pe seama unui anumit păcat. Mai ales nu se cade să facem acest lucru cînd este vorba de alții. Să nu socotim că cine suferă cel mai mult este cel mai păcătos. Și dacă este nedrept și necreștinesc să judecăm astfel pe semenii noștri, atunci o regulă falsă ca aceasta să n-o aplicăm la noi înșine; deci, *să nu ne osîndim dacă Dumnezeu nu ne osîndește.*

Cînd trupul îndură chinuri și dureri, suferă adesea și duhul nostru, pînă acolo că nu mai este în stare să judece drept starea noastră. De aceea, adeseori este mai bine să amînăm sentința asupra noastră înșine.

Cel mai bun lucru ar fi să ne aruncăm cu lacrimi și cu o mărturisire sinceră înaintea Tatălui nostru ceresc, să privim în fața Lui și să credem că El ne iubește cu o iubire nesfîrșită. „Chiar de m-ar omorî, eu tot voi nădăjdui în El” - aceasta să fie hotărîrea noastră neclintită.

O, de ar lucra Duhul Sfînt în noi o deplină potrivire cu voia lui Dumnezeu, Tatăl nostru plin de dragoste și îndurare, oricare ar fi această voie!

Pentru cîte lucruri avem să mulțumim

Dacă ai cere celor nerecunoscători să înșire toate binefacerile lui Dumnezeu, ar număra două sau trei lucruri și ar crede că au și sfîrșit. Cei mai mulți n-ar

avea nevoie de multă hîrtie ca să facă această listă. Aceasta vine însă numai din distracția noastră și din cunoștința foarte mărginită pe care o avem acum cînd puterile duhului nu sînt dezvoltate și sfințite, așa cum vor fi în țara celor desăvîrșiți; dar dacă ne vom trezi numai puțin din somn, ne vom mira cîte binefaceri vom găsi. Cîteva lacrimi sărate curăță ochiul, care, după aceea, vede sute de lucruri pe care mai înainte nu le vedea.

Ia seama la acest lucru, cititorule! Acum de curînd am părăsit patul de suferință și însemnez aici ce m-a mișcat în boala mea. Este o mare binefacere cînd poți să schimbi poziția în pat. Rîzi de această vorbă? Pentru mine acest lucru este însă ceva foarte serios. Ți s-a întîmplat vreodată să vrei să te întorci și să vezi că nu ai putere să faci acest lucru? Alții te-au ridicat atunci, iar ajutorul lor ți-a descoperit numai faptul trist că au fost nevoiți să te așeze iarăși în poziția de mai înainte, poziție care deși destul de rea, totuși este mai bună ca aceea în care voiau să te așeze. Nu rîde iarăși, ci ascultă-mă mai departe. Este o mare binefacere cînd cineva poate să doarmă o oră pe noapte. Tu te sui poate în pat și nu deschizi ochii decît după șapte sau opt ore de somn; dar altul știe ce înseamnă ca, noapte după noapte, să aștepte somnul în zadar. O, cît de mult face o oră de somn cînd ne este dată între zile și nopți pline de dureri! Este o fișie de cer albastru între norii negri, aducători de furtună. Eu am mulțumit lui Dumnezeu pentru aceste scurte ore de odihnă mai mult decît pentru săptămîni întregi de bună stare. Ce binefacere era adeseori pentru mine cînd aveam dureri mari numai la un genunchiu și nu la amîndoi genunchii deodată! Cînd puteam să pun piciorul în pămînt - deși numai

pentru o clipă - și ce binecuvîntare simțeam cînd puteam să merg dela pat pînă la scaunul cu rezemătoare și dela scaunul cu rezemătoare iarăși în pat!

Dar nu este oare, în adevăr, lucru copilăresc să te apuci să numeri, la împlinire, binefacerile lui Dumnezeu? După care regulă ne vom apuca să facem acest lucru? Noi numim binefaceri lucrurile care ne sînt plăcute sau ne fac plăcere. Acelea sînt, negreșit, binefaceri; dar nu mai puțin sînt binefaceri și lucrurile care merg împotriva vederilor noastre, care ne pricinuesc dureri și ne aruncă la pămînt. Iubirea care ne pedepsește, care ne face dureri și care ne aruncă jos, - n-o recunoaștem așa de ușor ca binefacere; totuși, adeseori, este tot atîta iubire din partea lui Dumnezeu în durere, ca și în bucurie, în lovitură, ca și în mîngîiere.

Dacă voim să înșirăm toate binefacerile lui Dumnezeu, atunci trebuie să trecem la numărul lor și suferința, durerea, boala. Ar fi om înțelept acela care ar putea să ne spună care binefacere este mai mare: a fi pedepsit sau a rămînea fără pedeapsă. Amîndouă trebuie să fie spre binele celui credincios, dar eu nu las ca suferința să-mi fie defăimată. Ea este amară, în adevăr, așa zic și eu; dar este și foarte dulce.

Sîntem înconjurați numai de îndurare și de binefaceri. După cum o livadă este împodobită cu fel de fel de flori și noi mergem pe lîngă ele fără să încercăm să le numărăm, tot așa este și viața noastră în *Hristos*: este har, mare har, este plină de binefaceri. Viața noastră este ca o pădure plină cu tufe de mărăcini. Dar ia ascultă o clipă în acei mărăcini, acolo nu sînt oare și păsări care cîntă ca și păsările din paradis?

Dumnezeu este bun față de noi în absolut toate privințele, foarte bun.

Calea către cer este calea iubirii lui Dumnezeu, pietruită cu pietrele de cristal ale harului. În pustie, este un drum drept pentru cei aleși; toate văile sînt înălțate și toți munții și înălțimile sînt înălțate și toți munții și înălțimile sînt pogorîte. „Cît de nepătrunse mi se par gîndurile Tale, Dumnezeule, și cît de mare este numărul lor! Dacă le număr, sînt mai multe decît boabele de nisip” (Psalmul 139/17-18).

Gata

Un prieten, pe care l-am vizitat înainte de moarte, mi-a vorbit așa: „Închipuiește-ți un călător în gară; și-a luat bilet și tot bagajul îi este acolo, împachetat și cu adresa pe el. El stă cu biletul în mîină și așteaptă doar să plece trenul.

Tocmai așa este și cu mine. Sînt gata să plec, îndată ce Tatăl meu ceresc binevoiește să mă ia!”

N-ar trebui oare să trăim mereu așa – să fim gata pentru venirea Domnului?

Încrede-te fără să simți ceva

Am vizitat odată pe un creștin care era pe moarte. I-am zis: „Prietene, dacă prin boală ajungi tot mai slab, poate că și duhul tău se moleșește și poate că atunci te temi că te părăsește credința. Să nu te lași doborît de un astfel de simțămînt.” El mi-a răspuns așa: „De primejdia aceasta nu mă tem, căci chiar dacă am avut cele mai strălucite simțiri, nu m-am luat niciodată după ele. Tu m-ai învățat că un suflet trebuie să se

bizuie numai pe adevărurile veșnice - căci acestea vin din gura lui Dumnezeu - nu din simțirile schimbăcioase ale cărnii (firii pămîntești).”

Da, așa este. Nu te baza pe simțiri căci ele te vor trînti la pămînt. Ține-te de credință! Bizuie-te în totul pe făgăduințele lui Dumnezeu și dacă inima și carnea ți se istovesc, totuși Dumnezeu rămîne puterea vieții tale și partea ta, aici și în veșnicie!

Moartea, cale spre viață

Se vede adesea la porțile cimitirelor, ca simbol al morții, o făclie întoarsă, gata să se stingă.

O, prietenilor, nu este așa! Făclia vieții noastre arde cu atît mai bine și luminează cu atît mai puternic după ce am trecut prin schimbarea cea mare. Un vas de pămînt acopere acum lampa și-i ascunde măreția; cînd însă vasul se sparge, viața noastră lăuntrică își arată firea ei strălucită și chiar și vasul de pămînt se schimbă, astfel încît poate să fie un purtător de lumină. Trebuie numai să fie spart, pentru ca să poată fi înnoit.

Da, trupul, partea ființei noastre, care simte foarte dureros lovitura morții, nu va fi nimic. Chiar dacă este prefăcut în țărînă, totuși va învia; dela acești ochi care plîng acum, vor fi șterse toate lacrimile; în aceste mîini, care astăzi țin sabia de luptă, va filfîi odată ramura de palmier a biruinței.

„Știu că Răscumpărătorul meu este viu!”

Ce lucru de preț este să mori cu o făgăduință pe buze și în inimă! Poate că este o colibă săracă aceea în care zace cel ce moare; stelele privesc prin spărturile din acoperiș și odaia este cât se poate de săracă.

Dacă însă omul poate să zică din inimă: „Știu că Răscumpărătorul meu este viu și ochii mei Îl vor vedea!”, atunci se bucură de nădejdea învierii și a vieții viitoare și moare o moarte strălucită. Patul său de moarte este un tron, odăița lui săracă este o odaie împărătească și copilul lui Dumnezeu, care pînă și-a terminat viața de pe acest pămînt a fost sărac, este un nobil, care în curînd va intra în stăpînirea moștenirii care i-a fost pregătită de la întemeierea lumii.

Timpul lui Dumnezeu este cel mai bun timp

Un creștin nu moare niciodată prea tîrziu. Bătrîna de colo este de optzeci de ani. Ea locuiește într-o odăiță săracă și tremură de frig lîngă focul care abia pîlpîie. Este sărmană și lipsită și trăiește numai din mila altora. – „De ce mai trăiește?” zic oamenii. „A trăit destul. Cu cîțiva ani mai înainte putea să fie de vreun folos, dar acum abia mai poate să mănînce și să se miște. La ce mai trăiește?”

Nu critica lucrarea Domnului tău! El este un prea bun agricultor ca să lase grîul acolo pe cîmp cît trebuie să-l lase. Du-te și vezi pe bătrînă și vei vedea că ești nedrept în judecata ta. Ascult-o cînd vorbește; ea poate să-ți spună lucruri pe care nu le-ai auzit încă niciodată. Și chiar dacă nu zice nimic, tu poți să înveți din

seninătatea ei tăcută și fără murmur, cum trebuie să-ți duci suferința. Da, poți să înveți ceva dela ea. Nu zice, cum se spune de obicei, că frunza uscată atîrnă prea mult timp de pom. O insectă poate să-și facă cuib acolo și să locuiască în ea. Curînd, frunza uscată va cădea ușor la pămînt. Pînă atunci, ea spune mereu celor nechibzuiți cît de șubredă și trecătoare este viața.

„El va schimba trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului slavei Sale” (Filipeni 3:21)

Adeseori cînd sînt sfișiat de durere, așa că nu pot nici să mă mai gîndesc nici să mă mai rog, simt că, în adevăr, trupul este înjosirea noastră (cum se poate zice, după o traducere mai exactă) și dacă mă încercă patimile cărnii, aș putea să întrebuițez un cuvînt și mai tare. Trupul nostru ne smerește și lucrul acesta este, în adevăr, cel mai bun lucru pe care poate să-l facă. Da, se cade să fim, în adevăr, smeriți, căci trupul nostru se face una, se unește cu animalul, ba chiar cu țărîna.

Dar Mîntuitorul nostru, Domnul Isus, îl va schimba în desăvîrșire. Vom fi asemenea trupului Său de slavă toți aceia care credem în El. Sufletul credinciosului este schimbat încă de acum prin credință; dar și trupul lui va fi și el înoit, încît să fie o locuință vrednică de un duh născut din nou. Nu știm cît de curînd va avea loc această mare schimbare, dar gîndul la ea ar trebui să ne ajute să suferim încercările de acum și durerile trupului. Peste puțin timp vom fi asemenea Lui. Atunci nu va mai fi nici frunte care să doară, nici mădular umflat, nici ochi tulburi, nici inimă obosită. Bătrînul

nu va mai fi o epavă de slăbiciune, nici bolnavul o locuință de dureri. „Asemenea trupului slavei Sale.” Ce cuvînt! Chiar și trupul nostru se poate odihni în nădejdea unei asemenea învieri.

Cea mai fericită clipă din viața unui creștin

„Și pe marea de sticlă, cu alăutele lui Dumnezeu în mîină, stăteau biruitorii fiarei... și cîntau cîntarea lui Moise, robul lui Dumnezeu și cîntarea Mielului” (Apocalipsa 15:2-3).

Cei vechi povestesc despre lebădă că pasărea aceasta este mută în tot timpul vieții ei; numai înainte de moarte cîntă pentru înțîia și ultima oară. Așa este cu cîte un copil al lui Dumnezeu, descurajat. El merge în viața tăcut și trist, ca sub un nor, dar înainte de moarte cîntă un cîntec de laudă. Șivoiul vieții curge turbure și fără vlagă; cînd însă este să se verse în marea luminoasă a veșniciei, începe să radieze strălucirea acesteia. Călătorul geme sub povara sa; cînd însă vede ținta unde el va scăpa de ea, chiuie de bucurie.

Ți-e frică de moarte? Nu-ți fie frică! Mai de grabă să-ți fie frică de viață. Viața aduce cu ea multe primejdii; dar ce pagubă poate să aducă unui creștin moartea? Ți-e frică de mormînt? El nu este decît locul unde trupul va fi pregătit pentru cer. Moartea durează numai o clipă și aduce unui copil al lui Dumnezeu izbăvire și fericire. Te temi de durerile morții? Ele sînt, în adevăr, numai cele din urmă svîrcoliri ale vieții, care luptă pentru ca să trăiască mai departe. Moartea nu are dureri; un suspin ușor și lanțurile s-au desfăcut; duhul este slobod.

Cea mai fericită clipă din viața unui creștin este aceea în care el o părăsește, căci în această clipă el este aproape, aproape de cer. În această clipă cîntă cel dintîi sunet al cîntecului pe care-l cîntă în toată veșnicia.

**„Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor”
(Apocalipsa 21:4)**

Da, dacă credem, vom avea parte de aceasta. Orice suferință va înceta și lacrimile vor fi șterse. „Va fi un cer nou și un pămînt nou”, spune cel dintîi verset al capitolului nostru; de aceea nu va mai fi nici o pricină de plîns; nu va mai fi cădere și nici nenorocirea care urmează căderii. Citește al doilea verset și vei vedea cum se vorbește în el de mireasă și de nunta Mielului. Acesta este un timp de nesfîrșită bucurie; nu vor mai fi lacrimi. Al treilea verset ne spune că Dumnezeu va locui pentru totdeauna printre oameni; la dreapta Sa este un bine veșnic și plăcut, iar lacrimi nu vor mai curge.

Cum ne va fi atunci cînd nu va mai fi nici tînguire, nici țipăt, nici durere? O, va fi cu mult mai strălucit decît putem să bănuim acum.

O, voi ochilor, care acum sînteți roșii de plîns, încetați de a mai vărsa lacrimi! În curînd ele vor fi ceva cu totul străin de voi.

Nimeni nu poate să șteargă lacrimile așa cum le șterge Dumnezeu iubirii, și acest lucru îl va face în curînd. „Seara vine în casă plînsul, iar dimineața vine veselia” (Psalmul 30:5).

Vino, Doamne și nu zăbovi, căci copiii Tăi trebuie să plîngă încă!

„Iată, Eu fac toate lucrurile noi” (Apocalipsa 21:5)

Toate lucrurile au nevoie de înnoire, căci prin păcat ele sînt stricate și dărăpănate. Este vremea ca zidirea să-și lepede haina de lucru și să îmbrace pe cea de sărbătoare. Numai Domnul poate să facă toate noi și El Și-a și început lucrarea. El a început să înoiască inimile oamenilor și să pună rînduială între ele.

Prin harul Său, El va înoui și firea înconjurătoare și vine vremea cînd va înoui și trupul nostru și-l va face asemenea trupului slavei Sale.

Ce strălucire, să facem parte dintr-o împărăție care va fi înnoită prin puterea Împăratului ei!

Nu murim de tot, ci mergem cu grabă spre o viață de slavă. Puterile Celui Rău pot să-i stea împotriva, – Domnul nostru Isus Hristos însă Își ajunge ținta: El ne face pe noi și toate lucrurile noi și așa de slăvite cum erau atunci cînd au ieșit din mîna Ziditorului.

La moartea celor iubiți ai noștri

Îngrijirea duioasă a lui Dumnezeu

În iubirea Sa duioasă, Domnul pregătește adesea pe ai Săi, pentru necazul care-i așteaptă. Cînd copiii fac gimnastică, punem saltele în jurul caprei de sărit și al prăjinilor de cățarat, ca nu cumva vreo cădere să le fie primejdioasă. Așa face adesea Domnul nostru. Iată un caz care mi-a fost povestit de curînd:

Un tată credincios avea o fată de nouă ani, un copil foarte talentat și foarte iubit. Într-o dimineață, copila a zis: „Tată, ce înseamnă versetul acesta: „Ce? Primim dela Dumnezeu binele și să nu primim și răul?” Doar Dumnezeu nu ne va da nimic rău!” Tatăl a lămurit copilei versetul, pe scurt și i-a făgăduit că seara are să i-l lămurească mai pe larg. În cursul zilei, copila a căzut de pe fereastră în stradă și când a venit tatăl ei acasă a găsit-o moartă.

Ce ciudat că fata a pus dimineața acea întrebare, și cât de potrivit și mîngîietor a și fost acel cuvînt! Domnul a trimis tatălui cea mai bună mîngîiere prin cel mai iubit sol.

Mai tîrziu, s-au găsit în Biblia fetei două foițe. Pe una sta scris: „Am venit la Isus și El m-a mîntuit”; pe cealaltă: „Tatăl meu iubit m-a adus la Mîntuitorul.”

Inima tatălui era aproape zdrobită; dar avea mîngîiere bogată și moartea își pierduse amărăciunea.

Și acesta nu este un caz izolat. Cercetări tainice deosebite ale harului și arătări ale iubirii vin adesea înainte sau în timpul necazului. Dumnezeu îngrijește ca să luăm doctoria amară în miere. Dragostea lui Dumnezeu ne înconjoară; noi nu vedem nici a mia parte din iubirea care este în jurul nostru. Dumnezeu, ori ne ferește de cuptorul aprins, ori ne lasă să trecem prin el, așa încît nici îmbrăcămintea de pe noi nu capătă măcar miros de haine pîrlite. Nu trebuie să ne temem că nu vom putea să suferim. În măsura în care crește nevoia, va crește și mîngîierea noastră prin Domnul Isus Hristos, Mîntuitorul nostru.

Fericirea în cer

„Ei stau înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu și-I slujesc zi și noapte în templul Lui. Cel ce șade pe scaunul de domnie își va întinde cortul peste ei” (Apocalipsa 7:15).

Acum vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos, dar atunci vom vedea față către față. Acolo ne va fi descoperit în totul ceea ce ochiul n-a văzut și urechea n-a auzit.

Acolo ne vor fi deslegate întrebările grele, ne vor fi lămurite tainele, ne vor fi tâlmăcite cuvintele adânci; acolo vom vedea cât de înțeleaptă a fost câte o călăuzire care ni s-a părut întunecoasă. Cei mai neînsemnați din cer știu despre Dumnezeu mult mai mult decât știu cei mai mari credincioși de pe pământ. Cei mai mari învățați în lucrurile lui Dumnezeu înțeleg mai puțin din adevărata cunoștință de Dumnezeu decât cel mai mic mieluşel de acolo de sus. Da, moartea este un câştig. De ce să plîngem când credincioșii intră în fericire? Ei nu sînt morți, ci numai s-au dus înainte. Lăsați tristețea, potoliți-vă lacrimile! Ce? Plîngeți pentru aceia al căror cap poartă acum cunună cerească, ale căror mîini țin harfe de aur, ai căror ochi văd pe Mîntuitorul? Plîngeți pentru aceia ale căror inimi au fost spălate de păcate și acum bat într-o fericită bucurie; pentru aceia care stau la pieptul Mîntuitorului? Nu; plîngeți pentru voi care mai rămîneți încă aici pe pământ; să plîngeți că încă n-ați fost chemați de aici! Ce? Plîngeți pentru săracii care umblă acum în haine albe; pentru bolnavii care s-au făcut sănătoși pentru vecie, pentru cei defăimați care sînt în slavă, pentru cei păcătoși care sînt curați? Nu plîngeți, ci bucurați-vă!

„Acum aveți întristare, dar vă voi vedea iarăși și inima vi se va bucura și nimeni nu va lua dela voi bucuria voastră!” (Ioan 16:22).

Împotriva tristeții peste măsură

„Sufletul meu nu vrea nicio mîngîiere” - spune psalmistul (77:2).

Nu trebuie să ne luăm după psalmist în faptul acesta că nu se lasă mîngîiat, ci trebuie să privim starea lui mai de grabă ca o înștiințare. Sînt oameni care fac din întristarea pentru cei morți chemarea vieții lor, chiar după ce de ani de zile iubiții lor au intrat în adevărata odihnă. Ca și păgînii, ei au un cult pentru duhurile morților. Orfanul are drept să fie trist - și Domnul Isus a plîns - dar este o rea folosire a acestui drept dacă, prin purtarea aceasta, ajungem să nu mai fim în stare să ne mai împlinim datoriile noastre zilnice. Astfel de întristare îndărătnică înseamnă răzvrătire împotriva Celui-Prea-Înalt. Durerea întunecată și plînsul necurmat înseamnă idolatrie în inimă. Cu siguranță, cel răposat stă pe altarul inimii, acolo unde numai Domnul se cade să stea; altfel, despărțirea ar fi adus, fără îndoială, dureri, dar n-ar fi dat naștere unui duh de răzvrătire.

Copiii lui Dumnezeu nu trebuie să se dea pradă unei dureri prea mari și nepotolite, căci astfel de durere este vecină cu păcatul răzvrătirii și al idolatriei.

Dacă un creștin nu vrea să se mîngîie, el strică mărturia și aduce ocară asupra numelui de creștin. Rușine vine peste noi dacă, *noi credincioșii*, nu ne arătăm bărbați.

Dacă cuptorul tristeții este încălzit tare, atunci credința noastră se cade să fie și mai tare și dacă povara este grea, s-o ducem cu răbdare. Știm că Domnul care ne-a împrumutat un lucru are dreptul să ni-l și ia înapoi și dacă L-am preamărit pentru că ni l-a dat, să-L preamărim și când ni-l ia.

Bucură-te, floare frumoasă!

„Zei aduc moartea de timpuriu aceluia pe care-l iubesc ei” – ziceau păgînii. Fără îndoială, este o mare fericire să poți să intri de tînăr în fericire. Cel arătat numai o clipă pe pămînt și după aceea este luat în cer, înseamnă că este prea scump cerului pentru a fi lăsat aici pe pămînt.

O, tu copil iubit, cît de scump ai fost bunului Dumnezeu că te-a trimis aici și după aceea te-a luat curînd acasă! Frumos boboc de trandafir! Chiar în frumusețea fragedă, desăvîrșită, vrea Domnul să te poarte la pieptul Său. Cum să ne întristăm de mutarea ta în cer?

Adormiți în Isus

„Nu voim, fraților, să fiți în necunoștință despre cei ce au adormit, ca să nu vă întristați ca ceilalți care n-au nădejde. Căci, dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi, împreună cu Isus, pe cei ce au adormit în El!” (1 Tesaloniceni 4:13-14).

Putem să ne întristăm pentru cei adormiți fericiți, dar cu măsură și cu scop. Știm că sufletele adormiților

fericiți sînt în siguranță și că trupurile lor vor învia din mormînt. Atunci, de ce să plîngem și să ne jelim ca păgînii și necredincioșii? Ia seama la cuvintele: „Care au adormit în Isus.”

Moartea nu rupe legătura dintre Domnul și ai Săi. Sîntem pe veci legați cu El și pe cît de sigur este că Domnul Isus Hristos a înviat, pe atît de sigur este că și mădularele Lui vor învia. Cei ce au parte de „ziua Domnului”, nu o iau înaintea celor adormiți în Domnul.

A adormi *în Isus* nu este o rușine pentru cei fericiți; aceasta nu-i pune mai pe jos. Ei vor fi în toate lucrurile asemenea celor ce vor fi în viață cînd Domnul va veni. De aceea nu se cade să ne temem de moarte și nici să avem dorința semeață de a fi în viață la a doua venire a Domnului.

Aceasta n-ar fi un cîștig deosebit pentru noi. Este destul să știm că Domnul va veni.

Către o măma la moartea copilului ei

„El face rana și tot El o leagă; El rănește și mîna Lui tămăduiește” (Iov 5:18).

Copiii lui Dumnezeu sînt adesea pedepsiți și mîna Domnului apasă greu asupra lor; dar, în pedeapsă, El ascunde bunătatea Lui de Tată; iar în necaz, iubirea Lui nesfîrșită.

Un păstor avea o oaie pe care voia s-o ducă pe o pășune mai bună; a chemat-o, dar ea nu a venit; a mers înaintea ei, dar ea n-a vrut să-l urmeze; a mînat-o dela spate, dar ea fugea înapoi și încolo. Atunci păstorul a luat în brațe mielul care alerga lîngă mama lui, și îndată și mama mielului l-a urmat.

Așa este și cu tine. Dumnezeu te-a chemat și tu n-ai venit; Domnul Isus Hristos a zis: „Vino!”, dar tu n-ai venit; El ți-a trimis necazul, dar nici așa n-ai venit. În cele din urmă, ți-a luat copilul și acum urmezi Mîntuitorului. Astfel, toate cîte le face Păstorul, le face din iubire. El ia mielul, ca să atragă la El și pe mama lui. Și Mîntuitorul a luat copilul tău la El în cer, pentru ca să te atragă și pe tine acolo.

O, fericit necaz, fericită simțire a lipsei cuiva, fericită tristește, dacă din moartea copilului tău iese viață duhovnicească pentru tine.

Să nu înțelegi greșit vorbirea providenței divine. Dacă o înțelegi bine, atunci ea răsună așa: „Pe aceia pe care-i iubește, îi pedepsește și-i bate cu nuiua.”

Vino să ne întoarcem la Domnul, căci „El face rana și tot El o leagă; El rănește și mîna Lui tămăduiește!”

Cît de trecătoare, o nimica este bucuria omului!

Vezi tu cum dispar picăturile de rouă cînd trece dimineața? Ca ele și tot așa de trecătoare sînt și bucuriile oamenilor. Vezi tu cum steaua care cade luminează deodată noaptea, iar în clipa următoare nu mai este? Așa de repede se duce și fericirea pămîntească.

Nu socoti prea tari comorile de pe pămînt. Privește-le ca împrumutate ție de Tatăl ceresc, căruia în curînd trebuie să i le înapoiezi. Nu am simți pierderea a lor noștri așa de amară, dacă ne-am gîndi mereu că și ei nu ne sînt decît împrumutați. Un om cu judecată nu se vaită cînd trebuie să înapoieze lucrurile împrumutate. Nu le-a socotit niciodată ca ale sale; și cînd a venit

vremea, le înapoiază stăpînului cu mulțumiri, că a putut să le țină un timp așa de lung.

Ai plîns, fără îndoială, cînd cei iubiți ai tăi s-au dus de aici; dacă însă îți vine să cîrțești, atunci gîndește-te că numai harul lui Dumnezeu ți i-a dat și ți i-a lăsat atîta timp cît a găsit El cu cale și pocăește-te de gîndirea ta răzvrătită, care cîrțește pentru că Dumnezeu a luat înapoi ce este al Lui.

O bună doctorie

O văduvă tînără ședea în camera ei și tot plîngea, în timp ce copilașul ei se juca acolo lîngă ea. Copilașul a văzut de ce plînge mama lui, s-a dus la ea, a luat-o de gît și i-a zis: „Mamă, mă ai pe mine!” Atunci inima mamei a fost mîngîiată, căci s-a gîndit: „Da, eu am o chemare înaltă: să te cresc pe tine așa fel încît să înveți să cunoști pe Dumnezeul tatălui tău și să afli calea către cer, unde s-a dus el.”

Nu este nimic mai sănătos pentru cei bolnavi, nimic mai mîngîietor, mai întăritor și mai plin de îmbărbătare pentru cei deznădăjduiți, nimic mai aducător de bogății pentru cei săraci cu duhul, decît să se ridice de grabă și să facă ceva pentru Domnul și Mîntuitorul lor.

O familie

Cerul și pămîntul nu sînt așa de despărțiți unul de altul, cum socotește necredința. După cum Domnul are numai o singură familie, scrisă într-o singură carte,

familie mîntuită printr-un singur sînge și însuflețită de un singur Duh, tot așa această familie locuiește pe vecie într-o singură casă.

Noi, cei ce sîntem încă în trup, locuim - ca să zicem așa - în etajul de jos, care este, negreșit, întunecos și rece și care, totuși, este o parte din casa lui Dumnezeu, iar pentru ochiul credinței este adesea luminat de strălucire cerească; fericiții noștri răposați locuiesc la etajul de sus, unde soarele strălucește veșnic și unde nu poate să ajungă niciun vînt rece și nicio suflare otrăvită. Dar este o legătură între etajul de sus și cel de jos.

Aici jos, noi ne pregătim pentru catul de sus și avem o presimțire a stării fericite a celor ce se află acolo.

Copiii lui Dumnezeu, care sînt aici jos, ar trebui să ia ca pildă pe copiii lui Dumnezeu, care sînt acolo sus.

Nu trebuie să ne temem că vom ajunge pe căi greșite dacă imităm fapta celor fericiți și încercăm să simțim bucuriile lor. Lucrurile cerești sînt pilde pentru cele pămîntești și, ca și cei fericiți, tot așa și noi ar trebui să fim totdeauna în fața tronului lui Dumnezeu.

Cu cît ne folosim mai mult de acest drept al nostru atît de prețios, cu atît vom fi mai asemenea chipului Domnului și Mîntuitorului nostru Isus Hristos.

Unde sunt cei iubiți ai noștri care au murit?

„Tată, vreau ca acolo unde sînt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea!” (Ioan 17:24).

Unde este Domnul Isus Hristos, acolo sînt și ai Săi; nu unii pe scaune mai joase, sau la ușă, sau într-un loc mai de jos, ci *sînt acolo unde este El*.

Cine vrea să năzuiască spre trepte mai înalte de sfințenie, poate s-o facă; dar treapta cea mai de jos pe care o găsim în Sfînta Scriptură, se cheamă: „Să fie acolo unde sînt Eu, ca să vadă slava Mea!”; și această treaptă este așa de înaltă că nu poate s-o priceapă nici cea mai îndrăzneață putere de închipuire a noastră.

Și totuși, tu te plîngi? N-ar trebui să-ți osîndești singur lacrimile, cînd auzi că toți cei iubiți ai tăi au parte de astfel de fericire?

Tu, mamă, ai dori tu pentru copilul tău o stare mai înaltă decît aceea unde este Domnul Isus Hristos?

Tu, soț, în iubirea pentru soția ta, nu dorești fericirea ei?

Tu, soție, cu iubirea ta adîncă, din inimă, pentru acela care a fost luat dela tine, ai dori tu să-l oprești numai pentru o clipă, dela fericirea pe care o gustă acum la Domnul său? Dacă el s-ar fi dus într-o țară necunoscută, dacă tu ai sta pe țărmul vieții și ai auzi mugind o mare străină, îngrozitoare, atunci, da, ai putea să zici: „Iubitul meu s-a dus nu știu unde, ca să fie aruncat încoace și încolo, ca un pai pe o mare furioasă.”

Dar voi știți unde sînt iubiții voștri și la Cine sînt ei; și dacă știți cît de prețioasă este aici pe pămînt legătura cu Domnul, puteți să bănuți cît de fericiți trebuie să fie ei acolo sus.